FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 495· CENA 60,00 DIN

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

ZLATNI DOLARI

D 1,90 €; CH 2,60 CHF; A 1,70 €; NL 2,00 €; B 2,00 €; BIH 1,80 KM; MK 45,00 DEN; CG 0,75 €; HR 10 KN; SLO 1,80 €

★DOK HOLIDEJ★

495

Frenk Larami

ZLATNI DOLARI

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA
Dok Holidej
Broj 495

Direktor
Vladimir Novaković

Odgovorni urednik
Viktorija Draginčić

Naslov originala
Frank Laramy
GOLDEN BUCKS

Recenzija i adaptacija
MAP

Likovna obrada naslovne strane
Branislav Kerac

Tehnički urednik
Viktorija Draginčić

Štampa: 26. VIII 2015.
Tržište: 4. IX 2015.

CIP–Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад

82–31 (5)

DOK Holidej / odgovorni urednik Viktorija Draginčić. – 1972, br. 1 –. – Novi Sad: Marketprint, 1972–, –21 cm. (Edicija vestern romana)

Mesečno.
ISSN 0353–0000

COBISS. SR–ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)
Štampa: DOO MAGYAR SZÓ – Kft. OJ Štamparija FORUM, Novi Sad, Vojvode Mišića 1.
Generalni distributer: GLOBAL PRESS d.o.o. Beograd
Direktor: Vladimir Novaković. Odgovorni urednik: Viktorija Draginčić
Naslov originala: Frank Laramy – GOLDEN BUCKS
Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: MAP
Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

U nedostatku ozbiljnijih nevolja, Doka su počele mučiti druge, manje sudbonosne, ali ne manje uznemirujuće nezgode. A to je za iskusnog pustolova i kockara bilo mnogo teže. Naime, po isteku nekoliko dana uživanja i odmora u restoranima Feniksa, u kojima su se služila otmena jela i pića i razmenjivala svakodnevna ogovaranja, Holideja je počeo nagrizati jedan problem. Samo dve nedelje pre toga, u opasnoj močvarnoj oblasti oko Longvjua, posle avanture sa braćom Omerijen koja mu je na konto u banci donela popriličnu svotu novca kao nagradu, nije ni sanjao o tome. Međutim, problem ga je pekao kao zrno peska u oku. Možda čak i gore, pošto je pogađao najosetljiviji deo bića svakog muškaraca, a to je bila njegova sujeta.

U stvari, već prvog dana po dolasku u Feniks, uočio je da ga Džoan nije dočekala onako oduševljeno kao ranije; kada je posle kratkog ćaskanja pozvao da uveče izađu na večeru, bez razmišljanja je odbila poziv izgovarajući se zauzetošću. To je bilo veoma čudno, jer je do sada Džoan sa oduševljenjem prihvatala svaku njegovu ponudu. No, kada je sutra ponovo našla razlog da ga odbije, a prekosutra mu se zahvalila na predlogu da odu na piknik, Dok je znao da nešto nije u redu. Na kraju petog dana „sabrao je račune" i razočarano zaključio da Džoan verovatno ima jak razlog da odbije njegovo udvaranje. Naravno, to je bilo dovoljno da ga razljuti i povredi istovremeno, ali i da ga natera da stvari što pre izvede na čistac.

– Do đavola, Džoan – kazao je nešto povišenim tonom sledeće večeri, kada mu je rekla da ne može poći sa njim, jer mora da izađe na večeru sa nekim trgovačkim putnikom koji ju je snabdevao tkaninama – ako tako nastaviš, onda ni sledećih deset dana nećeš imati vremena za mene. Da sam znao da će tako biti, mogao sam da se zadržim u nekom drugom gradu, gde bih našao devojku koja bi bila srećna da sa mnom provodi vreme – dodao je pomalo sarkastično. – Uostalom, neću da krijem da sam u Feniks došao uglavnom zbog tebe. Zato me ovakvo tvoje izvrdavanje pomalo i vređa...

Džoan ga nežno uhvati za podlakticu i ozbiljno ga odmeri.

– Dok... moram nešto da ti priznam... Htela sam da ti kažem još onog dana kada si došao, ali... nisam mogla – kazala je tiho i uz uzdah oborila pogled. – Znaš... ovaj... ne mogu više da se viđam s tobom...

Holidej se naglo ispravi dok mu se na licu ogledalo zaprepašćenje.

– Kako? Zašto?

– Mislim da si dovoljno iskusan i mudar da sam pronađeš razlog – dodala je nešto odlučnijim glasom. – Ali, ako već moram... reći ću ti. Pa, evo... mogu da ti kažem da mi je sve ovo dosadilo. Šta misliš, kako se oseća devojka koja nedeljama sedi sama i čeka da se čovek do koga joj je stalo vrati odnekud iz belog sveta i udostoji je svoga društva? I još nešto, dragi moj: kada si ti u pitanju, tu je uvek i strah da li ćeš se uopšte vratiti... s obzirom na pustolovan život koji vodiš. Misliš li da je to prijatan osećaj? Misliš li da ženi godi pomisao da njen dragi sve drugo smatra važnijim od nje? – dodala je i prekorno ga pogledala.

– Nisam mislio da je to...

– Nisi mislio, je li? – nastavila je Džoan s gorčinom u glasu. – Ne, dragi moj, to nije nimalo prijatno... Naprotiv, čekanje u neizvesnosti je pakleno teško i ja više neću tako da živim. Jednostavno, ne mogu... Ostaćemo dobri prijatelji i poznanici, ali o ljubavnoj vezi ne može biti ni govora. Žao mi je, ali to je moja poslednja reč...

Holidej je glasno uzdahnuo, a lice mu se smračilo. Po devojčinom ponašanju mogao je da nasluti da će se nešto desiti, ali ovako nešto nije očekivao. Ipak, nije mogao ništa da joj zameri. Sve što je rekla bilo je zasnovano na činjenicama i sasvim normalnom logičnom razmišljanju. Pa ipak, nije mu bilo svejedno, jer mu je do Džoan strašno stalo. Sada, kada je bio blizu mogućnosti da je izgubi, čak i više nego pre! I ne samo to: onaj samoživi deo njegovog bića, u mnogim ljudima uspavan do određenog trenutka, pobunio se protiv toga da bude ostavljen i napušten bez ceremonije, bez obzira što je u glasu lepe plavokose Džoan osetio žaljenje. A onda, nije mogao da podnese pomisao da će posle njega doći neki drugi muškarac. To mu je izgledalo kao svetogrđe. Iako su njegovi osećaji prema Džoan tek nešto malo prelazili granicu simpatije, sada, u trenutku kada je gubio, shvatio je da je sve mnogo jače i ozbiljnije.

Taj osećaj razbudio je u njemu razočaranje blisko ljutnji.

– Dobro, onda mi preostaje samo jedno – rekao je suvo. – Adios, Džoan!

– O, Dok, pa ne budi na kraj srca...

No, on je više nije čuo.

– Adios! – ponovio je hladno i u dva koraka izašao napolje.

Ona je pošla za njim i zaustila nešto da kaže, ali je samo prinela ruku ustima i nemo ga posmatrala dok je popločanom stazom žurno koračao prema kapiji. Primetila je da hoda čvrsto i odsečno, a ne gipko kao panter, kako je naučila da ga vidi. Ramena je držao nekako ukrućeno i zategnuto, što je kod Doka označavalo stanje unutrašnje napetosti.

Sklonila je kosu sa lica i zabrinuto nabrala obrve. Bilo joj je istinski žao što je baš ona uzrok takvog njegovog stanja. Ipak je bila nepokolebljiva, jer je u pitanju odluka koju je donela posle dugog i mučnog razmišljanja. Konačno, ona je imala svoj život, jedan jedini kratki život, koji nije mogla da traći u večnom čekanju. Sreću je trebalo uhvatiti i uživati u njoj, a ne živeti od kratkih trenutaka, neprestano strahujući da će se oni već sutra okončati. Naravno, Volis Bakhern nije bio ono što i Dok Holidej. Taj

čovek nije imao njegovu fizičku privlačnost, muževnost, oštroumnost i bogatstvo duha... Ipak, imao je nešto što je njoj mnogo značilo, a to su bili blagost i mir: govorio je da je voli, ma šta to u tom trenutku značilo. Osim toga, stalno je bio tu, pored nje, a ne desetinama milja daleko i u stalnoj životnoj opasnosti. Volis nikada nije odlazio daleko, a najveći rizik u koji se upuštao bilo je igranje tombole na zabavama udruženja trgovaca.

Izašavši na ulicu da zatvori kapiju, još jednom ga je odmerila kako lagano, istim ukrućenim hodom odmiče trotoarom. Nadala se da se te noći neće uvaliti u neku nevolju, mada mu je, kada je kretao, na licu prepoznala jasne predznake gneva. Bio je napet, a ona je znala da bi ga u takvom stanju i najmanja sitnica mogla navesti da eksplodira.

I zaista, Džoan je bila u pravu.

Dok je lagano išao glavnom ulicom, u Holideju se skupljao bes. Baš tada, neki kauboj je slučajno naleteo na njega i on ga, u okretu, snažnim udarcem obori na zemlju. Ipak, sve je prošlo u redu, jer se ošamućeni čovek posle nekoliko trenutaka pridigao i, sedeći na zemlji, zaprepašćeno treptao pitajući se šta se to dogodilo.

Još više ljut na samog sebe zbog tog glupog postupka, Dok mu pruži ruku kako bi lakše ustao, tutnu mu novčanicu od pet dolara u šaku i pokaza mu prema vratima najbližeg saluna.

Do đavola, pomislio je, kakva je korist od toga da istreseš bes na nekog jadnog, pijanog kauboja koji ti se našao pri ruci? Procedio je nešto nerazumljivo i nastavio da luta bez cilja. U jednom trenutku pomislio je da ode u neku od mnogih kuća u „šarenoj četvrti". „Najbolji način da zaboraviš neku ženu je da nađeš drugu", govorio mu je stari kockar Lesli Dajer, čovek koji je preko glave preturio više nevolja nego petoro drugih ljudi zajedno. Setivši se ovih reči, Holidej se za tren osmehnuo, ali je taj „lek" za sada odbacio. Dobro je poznavao samog sebe i bio ubeđen da mu ni piće ni žene neće vratiti dobro raspoloženje.

Ipak je nastavio da hoda razmišljajući o svemu što mu se desilo; kada je primetio gužvu oko sebe, začuđeno je podigao glavu i video da se nalazi na početku ulice Hila Bers, „žile kucavice šarene četvrti".

Svratio je na kratko u nekoliko saluna i u svakom popio po čašu brendija i pivo. No, piće nije popravilo njegovo tmurno raspoloženje. U jednom od saluna stajao je uz šank sa čašom piva u ruci, zureći mrzovoljno u staro ogledalo na zidu i namerno okrećući leđa ostalim gostima.

– Natoči svima na moj račun! – odjednom je zagrmeo neki glas iza njegovih leđa. Nervozno se okrenuo i mrzovoljno odmerio starijeg čoveka koji se, posrćući, malo očešao o njega da bi se odmah zatim prihvatio za ivicu šanka.

Sada je mogao malo bolje da ga osmotri: bio je nizak i prilično dežmekast, lica opaljenog suncem, čupavih prosedih brkova koji su se nastavljali u kratku, podšišanu bradu. Starac ga pogleda dobroćudnim crnim očima i osmehnu se otkrivajući krupne, ali pravilne zube.

– Izvini, amigo – dobacio je dobrodušno. – Ja malo proslavljam... – nastavio je, ali se ponovo zaljuljao, jednostavno gurnut od onih koji su se tiskali oko šanka kako bi dobili besplatno piće. – Šta piješ? – dodao je kada se ponovo uspravio?

– Ostavite to – odvratio je Holidej odmahnuvši rukom i pošao da se probije kroz gomilu. No, stari ga je ponovo uhvatio za ruku, jer je samo tako mogao da održi ravnotežu pored gužve iza njega koja je bila sve veća.

– Sve je u redu, amigo, imam mnogo „žutaća". Evo... uzmi ovo. Kupi sebi neko piće – dobacio je i stavio Holideju zlatni novčić u džep prsluka.

Sada se u razgovor umešao i barmen.

– Nadam se da ćeš imati „žutaća" da sve ovo i platiš, starče – progunđao je i pomalo sumnjičavo odmerio starog veseljaka.

Na to se starac gromko nasmejao i zavukavši ruku u džep i prosuo po šanku nekoliko komada zlatnog novca. Zatim je sledila još veća zlatna gomila...

– Pa naravno da mogu da platim! Samo ti sipaj i ne brini se, druškane – dobacio je i namignuo prema Holideju. – Zovem se Linvud, mister i večeras... moram da poludim od slavlja.

Onda je zabacio glavu unazad i zaurlao kao kojot. Holidej je samo nabrao obrve i laktovima prokrčio put kroz gužvu: kada je udahnuo svež noćni vazduh, odmah se osetio bolje. Pravi šaljivdžija, pomislio je setivši se starca; sigurno je negde u brdima natrapao na zlatnu žicu.

Onda se prisetio novčića koji mu je stari strpao u džep; polako ga je izvadio i osmotrio sa poprilično čuđenjem. Naime, radilo se o zlatniku od pet dolara koji se na svetlosti noćne svetiljke presijavao zlatnim sjajem. No, datum kovanja utisnut na sredini bio je od pre dvadeset pet godina. Holidej je nekoliko puta okrenuo novčić, ali mu stvari nisu bile jasnije. U stvari, zlatnik je bio savršeno nov, baš kao da ga je neko iskovao u toku dana. Onda se setio da su i ostali zlatnici koje je starac razbacivao bili jako žuti i sjajni.

To ga je nateralo da se malo zamisli: da nije bilo datuma na novcu, zaključio bi da zlatnici verovatno potiču iz nekog bančinog trezora i da su Linvudu isplaćeni za iskopano zlato ili srebro. Naravno, u opticaju su postojali zlatnici od pet dolara iskovani pre dvadeset i pet godina, ali bilo je neverovatno da budu u tako dobrom stanju kao sjajni zlatnik kojeg je sada držao u ruci. Pored toga, video je da stari veseljak u džepovima ima još pregršt takvih novčića.

To ga je strašno zainteresovalo, pa je odlučio da se vrati u salun. No, u opštoj gužvi ljudi koji su se tiskali oko šanka nije mogao da vidi gde se nalazi raspoloženi starac neobičnih, belih brkova. Do vraga, šta me se konačno tako nešto i tiče, pomislio je i ponovo izašao napolje.

Na svoje veliko iznenađenje, na ulici je ugledao Delsija Majla. Bio je zaista zapanjen, jer je mali rendžer još uvek trebalo da leži u gipsu i nikako mu nije bilo mesto ovde, u Feniksu, na uglu

ulice Hila Bers, u samom srcu „šarene četvrti".

Iako mu nije video lice, Holidej je znao da je to on. Prepoznao ga je po rastu, načinu hoda, a i po tome kako se smešno isprsio napred kako bi obema rukama obuhvatio oko struka dve upadljivo našminkane „dame" u haljinama drečavih boja. Kada ga je još pažljivije pogledao zaključio je da je malo pripit... Prokletstvo, pomislio je, da li može da postoji ovolika sličnost? I šta radi Delsi ovde, u Feniksu?!

Onda se osmehnuo i pošao na drugu stranu ulice. Majlo ga još uvek nije video i u tom trenutku je sa svojim prijateljicama zastao pred vratima šareno obojenog saluna koji se zvao „Kvin Lili": Dok su stajali, rendžer je nešto šapnuo obema devojkama i one su počele histerično da se smeju. Zatim su se svi uputili prema leptir vratima.

Taman kada je Holidej hteo da ga pozove, iznenađeno se trgao, jer je iza sebe začuo nečiji grub, promukao glas.

– Hej, ti, matori nevaljalče! Da li si znao da je to moja devojka?

I Majlo je u istom trenu zastao i okrenuo se, a isto su učinile i obe devojke. Iznenađeni oštrinom i tonom glasa, i ostali prolaznici su zastali na trenutak. Dok se za to vreme lagano okrenuo i na trotoaru iza sebe ugledao pripitog starca sa nekom riđokosom „damom" koja ga je držala za ruku.

Holideju je trebalo samo nekoliko sekundi da se seti kako se zove čovek koji se obraćao starom Linvudu. Bio je to Alfonso Mejson, gradski revolveraš, a neki kažu i plaćeni ubica, čovek prilično loše reputacije, ali veoma vešt sa revolverom. U gradu se već više puta sukobio sa raznim ljudima i uvek izlazio kao pobednik. Pored toga što je bio brz, bio je veoma lukav i proračunat, pošto je svaki obračun uspeo da prikaže kao saamoodbranu, tako da ga ruka zakona još nije dotakla. Imao je oko tridesetak godina, ružno bubuljičavo lice i masnu kosu do ramena koja mu je sada u tankim rezancima izvirivala ispod šešira.

Pored njega je stajao mlađi brat Terens, mračan tip duge kose koji je odlično baratao noževima i bio poznat kao opasan i veoma surov. U senci iza njih stajala su još dvojica, ali Holidej nije mogao da ih prepozna. No, ipak mu se učinilo da liče na njemu poznate lupeže koji su se zvali Teks i Fleming.

Alfonso Mejson se uputio prema Linvudu odmeravajući ga ljutitim iskolačenim očima. Dama je spustila starčevu ruku i uzmakla je nekoliko koraka dalje. U vazduhu se osećala napetost.

Holidej izusti gadnu kletvu. Znao je da je u pitanju nameštaljka. Veseli starac se sigurno previše razbacivao novcem, pa se riđokosa sa Mejsonom sve dogovorila. Naravno, cilj je bio uzeti starom što više „žutaća", a razlog za sukob biće tobožnje „otimanje devojke". Pogledao je prema Majlou i video da se mali rendžer odvojio od svojih pratilja i namrštenog lica pratio razvoj događaja. I on je u nastupu Alfonso Mejsona primetio tragove zamke, ali nije primetio Holideja.

Za to vreme, Alfonso i njegov brat zaustavili su se na nekoliko koraka od Linvuda. Stariji brat je pokretom ruke dao znak devojci i ona se gotovo nečujno

povukla. Drugi je gurnuo starog u rame i on je posrnuo, jedva se održavajući na nogama.

– Zar si došao u grad da bi mi ukrao devojku, matora skitnice? – grmnuo je Alfonso.

U međuvremenu, Majlo je pošao par koraka napred, a onda se osmehnuo ugledavši Holideja. Nije se obazirao na pratilje koje su ga zvale da konačno uđu u salun „Kvin Lili".

Terens Mejson je zakoračio na ulicu, a onda primetio Holideja. Nekoliko puta je napravio pokret kao da razgibava ramena, a zatim podigao ruku kao da želi da se počeše iza uha. No, Dok je znao da Terens na leđima nosi specijalne korice u kojima se nalazi nož za bacanje. Naime, trebalo je samo podići ruku i, malo se nagnuvši napred, dohvatiti nož koji je već u narednom trenutku leteo prema žrtvi.

Ali, Holidej je znao za trik; zato je jednu ruku stavio na dršku svog kolta od slonovače, a drugom uhvatio Terensa za nadlakticu.

– Ostavi to, Teri – kazao je jedva čujno. – I znaj da je metak brži od noža.

Zatim se u u nekoliko koraka našao iza Alfonsa, baš u trenutku kada je brat povikao da ga opomene. No, Dok je bio brži; zgrabio je bandita za rame i okrenuo ga prema sebi.

– Ostavi starog na miru, Alfonso.

Ovaj koraknu unazad i ljutito odmeri čoveka koji se usudio da mu zapoveda.

– Ne mešaj se u ovo.... Holideje – dobacio je pošto ga je u međuvremenu prepoznao. – Pokušao je da mi otme devojku i imam pravo što se ljutim. Dakle, ovo je naša privatna stvar i ti nemaš ništa s tim.

Za to vreme, starac je malo došao k sebi. Zauzeo je smešan borbeni stav i skupio ruke u pesnice. Ljuljajući se na nesigurnim nogama smešno se vrteo u krug zamahujući pesnicama. Bio je prilično smešan i podsećao na ljutitog patuljka.

– Navalite, navalite! – izazivao je s pijanom hrabrošću. – Udri, mali žutokljunče, udri! Srediću ja tebe, ali još i desetoricu takvih!

Holidej je morao da se nasmeje, jer je pripiti starac izgledao zaista komično. Ipak ga je dograbio ispod pazuha i odgurao na trotoar.

– Ostavi se igre, stari. Možda si mogao da se tučeš pre deset godina, ali sada... Tvoje vreme je odavno prohujalo. Hm... čini mi se da bi ti trebala mala pomoć.

– Oh, ne, momče! Pusti me, mogu ja to!

Dok je Holidejeva pažnja bila usredsređena na pripitog Linvuda, Alfonso je iznenada napao. Mada je čuo Majlovo glasno upozorenje, Dok nije imao vremena da izbegne udarac pesnice u predeo bubrega. Noge su mu klecnule, a pred očima se pojavio roj zvezda. Drugi udarac ga je pogodio u vrat i oborio na kolena. Koristeći i dalje momenat iznenađenja kao prednost, Alfonso ga je obišao i udario ga kolenom u lice. U stvari, bojeći se obračuna revolverima, bandit je izabrao pesničenje i tuču računajući na bratovu i pomoć svojih pajtaša.

Holidej se zaneo unazad, ali je uspeo nekako da se zadrži i snažno zamahne nogom. Vrh čizme pogodio je Alfonsa

u stomak i on se, izgubivši vazduh, s jaukom presamitio pokušavajući da se povrati. Za to vreme, Dok se hitro podigao primetivši da je Majlo preprečio put Teriju Mejsonu. I baš kada je mlađi od braće podigao ruku da izvuče nož koji je nosio na leđima, rendžer ga je preduhitrio. Naime, pre nego što je Teri dohvatio dršku, Delsi je „uleteo" u njega kao bomba, tako da su obojica pali na zemlju.

Za to vreme prišao im je i starac koji je, u želji da se umeša, mlatio rukama tamo–amo. Što se Holideja tiče, sada je u potpunosti preuzeo inicijativu; prvo je zadao protivniku još jedan kroše, a zatim snažan direkt u lice. Alfonso je poleteo unazad, sudario se starcem tako da su obojica pali. Mlađi i jači, bandit se odmah podigao i uz glasne psovke krenuo na Holideja.

U međuvremenu, Majlo je izbegao nož Terija Mejsona koji je, besan zbog toga, sa krikom jurnuo u napad. Međutim, Majlo je skočio ustranu, zgrabio ga za ruku i, podigavši koleno što je više mogao, zadao strahovit udarac. I zaista, bol je bio tako jak da je Teri Mejson samo kratko jauknuo i ispustio nož.

Videvši da je situacija gusta, u okršaj su se umešali i Teks i Fleming. Dok je odbijao snažan Alfonsov udarac, Holidej je video kako starac sapliće obojicu lupeža koji padaju i valjaju se po trotoaru. No, brzo su ustali, ali ih je sačekala vatrena dobrodošlica: Majlo je dočekao Teksa udarcem noge u lice i skoro istovremeno, udario Terija Mejsona u vrat. No, ovaj je hitro izvukao i svoj drugi nož pokušavajući da ga zarije malom rendžeru u bok.

U međuvremenu, Linvud se podigao i skočio na leđa Flemingu, iz sve snage ga „lupajući" po leđima, odnosno udarajući ga svojim „nepoderivim" kaubojskim čizmama. Naravno, to je trajalo samo dok se ogromni Fleming nije uspravio. Već sledećeg trenutka besno je zaurlao, dograbio malenog Linvuda i zavitlao ga prema zidu. Začuo se tup udar, a telo veselog starčića ostalo je da nepomično leži na drvenom trotoaru.

Za to vrema, tuča među ostalim akterima se nastavljala.

Holidej je veštim pokretom izbegao Alfonsov kroše i istovremeno mu zario vrh lakta u rebra; začuo se kratak jauk i zvuk sličan krckanju kostiju. Alfonso je ustuknuo, zgrčen i bez daha, a Dok mu je zadao još dva snažna udarca vrebajući zgodan trenutak da mu zada odlučujući kroše. Ipak, bandit je uspeo da se održi na nogama, ali je, neprestano uzmičući, došao do ivice trotoara i pao. Dok je padao, pružio je ruku prema revolveru i Holidej je znao da mora biti brz kao munja. Ne oklevajući, naprosto se bacio za njim i snažno ga pogodio vrhom čizme u bradu. Protivnik se trgao, zakoračio unazad, a zatim se kao vreća srušio na zemlju.

Ali, vremena za predah nije bilo. Holidej se okrenuo u pravi čas da dočeka Fleminga koji je ljutito nasrnuo na njega. Obojica su poleteli gotovo do zida saluna, a od udarca njihovih tela daske su muklo odjeknule. Dok se se Fleming trudio da ustane, Holidej je savio koleno i snažno ga pogodio u bradu. Grmalj

je bio odbačen unazad, ali se dočekao na ruke, lagano ispravio i jurnuo na protivnika glave spuštene kao bik. No, Holidej se nije uzbuđivao: dohvatio ga je za kosu i, povukavši pored sebe, snažno tresnuo glavom o zid. Začuo se oštar udar, a ogromno Flemingovo telo samo je tresnulo i otkotrljalo se pored zida.

Skoro bez daha od napora, Dok je uklonio sa čela pramen vlažne kose i osvrnuo se da vidi šta se dešava sa Majlom. Naime, odmah je video da je mali rendžer zaokupljen Teksom. Nagnut napred, on ga je lupao pesnicama kao da udara po džaku. Ali, Teks je bio snažan, izdržljiv i uporan; lice mu je ličilo na krvavu masku, no, izgledalo je da on za to ne mari. Posle duge serije udaraca, Majlo je zamahnuo svom snagom i tresnuo ga posred brade. No, ovaj nije odustajao; iako je kleknuo na jednu nogu, samo je protresao glavu i teturajući se, ponovo se podigao. Mali rendžer je opipavao zglavak na ruci i posmatrao ga sa nevericom.

Onda se okrenuo prema Holideju.

– Pomozi mi... đavola! – dodao je kada ga je ogromna pesnica pogodila pored uha i gotovo podigla iznad zemlje; već sledećeg trenutka sićušno rendžerovo telo poletelo je kroz vazduh i uz potmuo udar se prućilo na trotoar. Ipak, izdržljivi Majlo se počeo podizati već posle nekoliko sekundi, ali je Teks nasrnuo na njega stisnutih pesnica, oran da nastavi tuču.

No, sada se umešao Linvud i tako rendžeru dao šansu da mirno ustane. Ljutito psujući i mlatarajući pesnicama ustremio se na Teksa da bi ga ovaj jednim udarcem ruke odgurnuo sa puta i ponovo bacio prema zidu saluna. Ipak, ovaj put je uspeo da se dočeka na ruke: sada je sedeo na drvenom trotoaru držeći se za glavu i čudeći se šta ga je snašlo.

S druge strane, Majlo još nije uspeo da ustane, a Teks je već pružao ruke da ga se dočepa. Jednom rukom ga je zgrabio za košulju u podigao, spremajući se da zamahne drugom i pošalje rendžera u carstvo snova. Na njegovu sreću, Dok Holidej mu je u tom trenutku priskočio u pomoć.

Naime, Dok je zgrabio Teksa baš za tu ruku i strahovitim trzajem unazad ga oborio na tlo. Čim je ustao, Teks je jurnuo na Holideja kao razjareni bik, ali ovaj je odskočio ustranu i zadao mu snažan „sekući" udarac u potiljak. Teks je pokušao da krene i izvuče se iz svega, ali se posle nekoliko koraka čudno zateturao i kao klada se bez svesti srušio na zemlju.

Još uvek nedovoljno siguran na nogama, Majlo je prišao Holideju.

– Hvala, drugar – rekao je kratko.

– Nema na čemu, to je sitnica – odvratio je Dok i pružio mu ruku. – Nego, otkuda ti ovde? Mislio sam da si u bolnici u Fort Vortu?

Majlo pokuša da se nasmeši.

– Bio sam, ali sam se oporavio brže nego što su očekivali. Dobio sam dve nedelje odsustva i eto... evo me ovde.

Onda se začulo potmulo stenjanje i njih dvojica se u isti mah okrenuše. Bio je to Linvud koji je pokušavao da ustane. Naravno, od crvenokose starčeve „prijateljice" nije bilo ni traga, ali su obe Del-

sijeve pratilje hitro prišle da vide kako se oseća njihov kavaljer. Ona crnokosa je znalački odmerila Holideja i značajno mu se osmehnula: bila je još uvek lepa i privlačna, mada ne tako mlada i sveža.

Dok se napravio da nije primetio njen pogled i obratio se Linvudu – Da li si čitav, stari?

– Da, da... gracias amigosi... Veliko vam hvala, momci. Zaista ste mi spasli život....

Majlo nehajno odmahnu rukom.

– Zaboravite to...

Dok je maramicom obrisao raskrvavljenu usnu, a crnokosa mu je pažljivo obrisala ogrebotinu na licu. Iznenađeno je podigao obrvu i pogledao Delsija koji mu šeretski namiguje.

– Ova noć je naša! – dobacio je Linvud veselo i odjednom obgrlio i Holideja i Majla. – Ne, ne... nema nikakvog prigovora... Insistiram! Spasli ste mi kožu i najmanje što mogu da učinim je da vam pokažem koliko to cenim. Imam još dosta novca i hoću da se noćas svojski proveselimo. Pristajete?

Majlo je upitno pogledao Doka koji se nekoliko sekundi dvoumio, a onda slegnuo ramenima i osmehnuo se.

Šta je, konačno, mogao da izgubi ako posle promašenog dana dozvoli sebi nekoliko nepromišljenih trenutaka?

– Zašto da ne? – rekao je najzad.

Druga Majlova pratilja obgrlila ga je oko struka, što je bio znak da se krene. Linvud se zadovoljno osmehnuo i pošao prema drvenim leptir–vratima. Kao da se još uvek dvoumi, Holidej zastade za trenutak, pustivši Majloa da uđe prvi.

Da se nije dvoumio, Džoan ga verovatno ne bi videla. No, sudbina je izgleda htela drugačije. Naime, mučena grižom savesti da je možda bila previše gruba prema Doku, ona je pošla da ga potraži. Ne, nije se predomislila. Bila je čvrsto pri svojoj odluci, ali je naknadnim razgovorom želela bar donekle da ublaži mučan utisak koji su oboje poneli zbog razlaza.

Zato je pošla da ga potraži u hotelu i stigla do ugla ulice Hila Bers baš u trenutku kada je Holidej, posle kraćeg dvoumljenja, ipak ušao u salun „Kvin Lili". Džoan je lepo videla kako ga je našminkana salunska zabavljačica zagrlila i odvela unutra.

Nekoliko trenutaka bila je skoro nepomična, a onda stisnula usne i ljutito ošinula konja. Grudi joj je stegao obruč jada i gneva, a oči se ispunile suzama.

* * *

Linvud je sada izgledao mnogo trezvenije nego malopre, za vreme tuče na ulici. Zahtevao je da Holidej i Majlo odu u sobu koju je iznajmio i tamo se malo urede, dok je on zabavljao njihove devojke služeći ih pićem i dopuštajući im da na njegov račun po nekoliko puta bace kocke u kockarnici.

Salun „Kvin Lili " vodio je čovek po imenu Serano, jedan ozbiljan tip koji se ovamo doselio čak iz Ostina. U Feniks ga je otuda poslala grupa iskusnih poslovnih ljudi koji su u Arizoni hteli da razviju posao sa salunima i kockom.

Serano je bio vičan igranju karata i pričalo se, tačnije šaptalo, da je svojim

ljudima u kockarnici dao zeleno svetlo da, uz pomoć svih trikova koje su znali, mogu slobodno da pelješe posetioce kockarnice. U slučaju da pogreše, nije im pružao podršku i trebali su sami da se „izvade" iz nevolje. No, bio je veoma zadovoljan kada bi njegovi ljudi „olakšali" novčanike raznim naivčinama i žutokljuncima i taj novac predali u blagajnu. Tada bi dobijali dobar procenat, tako da je sve funkcionisalo na opšte zadovoljstvo.

Serano je pored sebe gotovo uvek imao Fejtona, povučenog čoveka iz Misurija za koga se pričalo da je tražen zbog sedam ubistava. I zaista, ćutljivi čovek velikog nosa nije delovao nimalo bezazleno; u futrolama od uglačanog crvenog boksa nosio je dva kolta sa drškama od sedefa.

I sada je Fejton bio na oprezu; naslonjen na zid ispod lučnog svoda, ćutke je posmatrao Linvuda koji je nehajno stavljao zlatnike na sto za rulet puštajući crnokosu devojku da baca kocke. Ona je to činila veoma pažljivo, cičeći od sreće kada je u drugom i trećem bacanju dobila popriličnu svotu. No, u trećem je sve izgubila, ali Linvud joj nije dozvolio da tuguje. Naime, kada je krupije finom grabuljom ispred njih odvukao veliku hrpu, samo je slegnuo ramenima i stavio na sto još dva zlatnika. Pri svetlosti svetiljki, novčići su blesnuli raskošnim sjajem.

U tom trenutku Fejton je prišao, odgurnuo krupijea u stranu i uzeo jedan zlatnik sa gomile koja se nalazila ispred njega. Pažljivo je pogledao novac, a onda odmerio Linvuda bezizražajnim, hladnim pogledom. Pritiskom palca je pokušao da savije zlatnik, ali, naravno, nije mogao.

Linvud se osmehnuo.

– Novac je pravi – dobacio je kratko.

Fejton je i dalje ćutke zurio u starca, a onda uzeo zlatnik i bez reči se udaljio. Druga devojka je ponovo uzela kocke spremajući se da baci.

Linvud nabra obrve. Nije obraćao pažnju na devojku i na njenu veselu ciku zbog dobitka, već je pogledom ispratio Fejtona koji je žurno ušao u Seranovu kancelariju. Preko lica mu je za trenutak prešla senka brige, a onda je odmahnuo rukom i okrenuo se prema devojkama.

Posle izvesnog vremena, Holidej i Majlo su se, čisti i doterani, pridružili Linvudu i damama. Stari ih je odmah odveo do malog udubljenja u zidu u kome se, kao u separeu, nalazio sto odvojen od svih. Zatim je naručio obilnu večeru koju su zalili najboljim brendijem. Naravno, veseli starac je sve to platio novim, sjajnim zlatnicima.

Holidej se osmehnu i iz džepa prsluka izvadi sjajni novčić koji mu je Linvud dao čim su se upoznali.

– Ako ti ponestaje ovoga...

– Ma kakvi, do đavola – odvrati starac bezbrižno. – Tamo odakle sam ih uzeo... ha, ima još mnogo takvih, narode!

Majlo podiže pogled.

– Šta je, stari? – dobacio je veselo. – Našao si zakopano blago? – dodao je i nasmejao se kada mu je crnokosa pratilja stavila u usta jedan mali zalogaj hrane.

Linvudovo lice se u trenu promenilo u hladnu masku, a onda su mu se usne ponovo razvukle u osmeh.

– Oh, momci... da znate da već više od pedeset godina ja tražim zlato širom Zapada. I tako... desilo se da sam konačno imao sreće. To je sve. I sada bih voleo da tu sreću podelim sa vama, jer ste mi spasli život. I sa vašim devojkama, naravno.

– Odakle ti ovi zlatnici? – zapita Holidej tiho. – Sasvim su novi.

Stari neodređeno odmahnu rukom.

– Banka mi je isplatila za zlatni prah koji sam doneo. Ali ostavimo to sada; služite se jelom i pićem, veče je tek na početku. Osim toga, vas dvojica već uživate u ženskom društvu, a ja tek treba da se pobrinem za pratilju.

Devojke su se glasno nasmejale i napravile nekoliko blagih aluzija na Linvudove godine, ali i na njegove ljubavničke sposobnosti. On je to primio kao šalu i počeo da im priča priče iz mladosti: kako je posle dosta vremena provedenog u divljini ostao bez konja i hrane i kako je nabasao na neki indijanski logor u vreme kada su svi muškarci bili odsutni, a u njemu boravile samo žene.

Stari za trenutak zastade i značajno namignu.

– Kažem vam, ne znam šta su mi te žene stavljale u hranu, ali...

Nije stigao da završi priču.

Iznenada, leptir vrata su se sa treskom otvorila, a unutra su, zakrvavljenih očiju i namrštenih lica, bučno upali Alfonso i Terens Mejson.

U salunu je zavladala tišina.

Osmotrivši sve oko sebe, obojica su krenuli pravo prema mestu gde je sedeo Linvud sa svojim društvom. Predosetivši sukob koji je visio u vazduhu, gosti su počeli da se sklanjaju bez reči. Isto su postupile i obe devojke. Žurno su se udaljile, promrmljavši neko nerazumljivo izvinjenje.

Linvud je krenuo da ustane, ali ga je mali rendžer zadržao.

– Bez brige, stari. Oni traže mene i Holideja.

Tek kada su se braća zaustavila na dva tri metra od njih, Majlo i Holidej lagano ustadoše.

Naravno, nije bilo sumnje šta znači ovako izazovni dolazak braće Mejson; hteli su da izravnaju račune za batine koje su dobili u tuči.

U međuvremenu, Holidej je pogledom potražio Teksa i Fleminga, ali nije video nijednog. Ipak, osećao je da su u blizini...

Alfonso je odjednom dao znak Terensu i ovaj je naglo kleknuo pošavši rukom ka leđima; u istom času, Majlo se mašio za revolver.

I Holidej je reagovao munjevito tako da je njegov kolt planuo samo tren kasnije. Taj pokret je bio toliko brz da je metak pogodio Terensa pravo u grlo baš u momentu kada je hitnuo nož na Majla. Iskusan u takvim situacijama, mali rendžer se naglavačke bacio na pod baš u momentu kada se oštrica noža zarila u stub iza njega.

Pošto se i Alfonso malo izmaknuo u stranu, Majlo je svom težinom naleteo na njega. Revolveraš je psujući pokušao da uzmakne i potegne oružje, ali je me-

tak odleteo uvis, jer ga je Majlo svom težinom bacio na sto iza njega.

Već u sledećem trenutku, rendžer se ispravio kao mačka i svom snagom drškom revolvera tresnuo Alfonsa u glavu; nerazumljivo zakrkljavši, ovaj je mlitavo klonuo ispalivši nasumice još jedan metak.

Uz glasan uzdah, Majlo se ispravio i okrenuo prema Holideju koji je stajao pored Terensa.

– Mrtav je – rekao je kratko.

Ali, pre nego što je rendžer uspeo da odgovori, iz udubljenja se začulo neobično krkljanje. Oba prijatelja priskočiše bliže: dole, iza stola, na kolenima je klečao Linvud, držao se za grudi i iskašljavao krv.

– Pazite! – viknuo je neko istog časa i Holidej i Majlo se baciše na pod u trenutku kada je preko leptir vrata grmnula skraćena dvocevka, dok je sa bočnog prozora odjeknuo pucanj „obične" puške.

Sada je Doku bilo jasno zašto Teks i Fleming nisu ušli u lokal zajedno sa braćom Mejson. U magnovenju je iskočio iz udubljenja i ispalio dva hica prema leptir vratima. Tanad su odbila nekoliko krupnih iverki, neko je jeknuo, a zadimljena cev dvocevke odjednom je nestala. Na drugoj strani, Majlo se usmerio prema bočnom prozoru: njegov šestometak bio je efikasan, a staklo i delovi drvenog okvira razleteli su se na sve strane.

Još dok se odjek pucnjeva nije ni stišao, začuo se tutanj čizama po drvenom trotoaru. Holidej je istog časa jurnuo napred i bacivši se ispod leptir vrata, našao se napolju. Hitro se prevrnuo preko glave i dočekao na kolena držeći u ruci revolver spreman na paljbu. Ali, od Fleminga i Teksa nije bilo ni traga.

Ustao je i lagano se vratio u salun; našao je Majla kako kleči pored ranjenog Linvuda.

Videvši Serana i Fejtona kako prilaze, on povika – Molim vas, pozovite lekara!

– Šerif će biti ljut zbog štete koju ste napravili, mister Holideje – dobacio je vlasnik saluna hladnim glasom, zagladivši palcem sveže potkresane brkove. – Hm... da znate da ćete dosta platiti za ovakvu štetu – dodao je.

No, Holidej nije odgovorio. Prišao je bliže Delsiju koji ga je ozbiljno pogledao i odmahnuo glavom.

Za to vreme, Serano je rukom pokazao na telo Terensa Mejsona.

– Iznesite ga odavde! – naredio je dvojici ljudi, a Fejton je samo klimnuo glavom i ćutke se udaljio. Vlasnik saluna je ledenim pogledom obuhvatio prisutne i nastavio – Hajde, uklonite se vi tamo! Čujete šta vam kažem? Propustite doktora Kirklanda... tako. Vi koji ste ostali možete ispiti po jedno besplatno piće! Ali, zapamtite, samo po jedno!

Suvonjav čovek srednjih godina sa crnom torbom u rukama tek sada je mogao da prođe kroz gužvu. Doktor Kirkland je bacio kratak pogled na Alfonsa koji je jaukao na podu pritiskujući glavu rukama.

– Sa tobom će brzo sve biti u redu, druškane – dobacio je mrmljajući, a onda otvorio torbu i kleknuo pored Linvuda.

– Je li... mnogo loše, doktore? – izustio je stari s mukom, iskašljavajući kapljice krvi.

Kirkland je bez reči radio, a kada je završio ono najvažnije, podigao je glavu i pogledao starca u oči.

– Godine vam nisu veliki saveznik, gospodine...

Linvud pokuša da se osmehne.

– Gospodine.... đavola, tako me niko nije oslovio godinama. – Nego... š... šta kažete... doktore? Da li... hoću li... „otegnuti papke"?

Ovaj slegnu ramenima.

– Učiniću sve što mogu, ali... ako biste želeli da vidite sveštenika... onda... bilo bi pametno da ga sada pozovete...

Starac kratko klimnu glavom i polako se okrete tražeći pogledom Majla i Holideja.

Za to vreme, Alfonso je uz neprestane jauke uspeo da sedne; Serano je namršteno odmeravao Holideja, dok je Fejton nadgledao dvojicu „čistača" koji su iznosili Terensovo telo. U salunu je vladala prilična galama, jer su se ljudi nestrpljivo tiskali oko šanka kako bi se domogli besplatnog pića.

Doktor Kirkland je stavio peškir ispod starčeve glave, uzeo instrumente i antiseptično sredstvo i počeo da čisti ranu na grudima. – Sve što mogu da učinim je da mu pomognem da lakše umre... – promrmljao je okrećući se prema Holideju.

– Onda učinite to, doktore – odvrati Dok ozbiljno.

Starac je s mukom savladavao kašalj.

– Čujte... – počeo je malo promuklim, ali sasvim razumljivim glasom – oni zlatnici... bili ste vrlo blizu istine kada ste rekli da sam našao... zakopano blago...

Njegove reči privukle su pažnju svih onih koji su bili u blizini; Holidej je ispod oka osmotrio kako su se Alfonso, doktor Kirkland kao i sam vlasnik saluna iznenada umirili. Bilo je očigledno da su se „pretvorili u uvo".

– Ja sam... – nastavio je Linvud slabijim glasom –... ja... našao sam... „Zlatni karavan" – završio je sa naporom.

– „Zlatni karavan"? – ponovio je Majlo začuđeno. – Šta je to? Neki stari rudnik zlata?

Stari je s naporom odmahnuo glavom.

– To je karavan... karavan sa novcem... nestao pre četvrt veka... Troja kola krcata zlatnim i srebrnim novcem... upućenim.. da... u Tuson. U stvari... ja sam tražio zlatnu rudu na mestu koje... zovu ga „Kojotov kanjon". Verovatno... da... da su jaki vetrovi oduvali naslage... peska... Zato... peščane dine.. su se pomerile na jednom mestu i... vetar je otkrio... jedna kola. Uh... pored njih i skelete... pogođene strelama, ali i... kuršumima...

– Čujte, ne mogu ovde da radim – prekinuo ga je odjednom doktor Kirkland. – Kuršum je duboko... povredio je pluća, ali nije toliko loše koliko sam u početku mislio. Ako bih mogao da ga prebacim u ordinaciju, operisao bih ga i... Čujte, ne želim da pobuđujem ničije nade, ali stari izgleda dosta čvrst. Postoji izvesna mogućnost... mislim da bi čak mogao i da se izvuče.

– Zar ambulanta ne bi bila bolja? – upitao je Dok.

– Kada budem izvadio kuršum, možda će biti – odvratio je Kirkland. – Čujte, ne želim da ga vučem daleko, jer je moja ordinacija samo nekoliko kuća niže... Može li neko da ga prenese?

– Naravno – odvratio je Holidej spremno i pokretom glave dao znak Majlu da sa druge strane prihvati Linvuda. Nije želeo da bilo ko drugi bude u njegovoj blizini ukoliko stari nastavi da priča o „Kojotovom kanjonu". Zato su ga veoma pažljivo podigli i poneli prema izlazu. Serano je dao znak Fejtonu da im otvori vrata tako da su izašli bez zastajkivanja. Zatim su, zajedno sa doktorom, požurili niz ulicu.

Za to vreme, Alfonso Mejson se s mukom pridigao na noge i nekako odteturao do šanka. Ali pre nego što je uspeo da naruči piće, Fejton ga je na gazdin znak zgrabio za okovratnik, gotovo odvukao do sporednih vrata, a onda ga grubo izbacio na ulicu. Kada se vratio, Serano ga je pozvao da sedne preko puta njega.

– Ti si već dugo u ovim krajevima, Feje – rekao je tiho, posmatrajući zadovoljne goste koji su se razilazili ka svojim stolovima, svako sa ponekim pićem u ruci.

Fejton nije rekao ništa, čekajući da gazda nastavi dalje.

– Jesi li ikada čuo za taj „Zlatni karavan"?

– Postoje neke priče o tome.

Serano je čekao da čuje još, ali njegov revolveraš nije bio pričljiv čovek.

– Pa, o čemu se radi? Hoćeš li mi reći šta si čuo o tome, Feje?

Ovaj se nakašlja i nekako lenjo započe.

– Kao što reče ovaj stari, to je neki karavan sa vojnim platama koji je bio poslat u Tuson, ali je jednostavno nestao i nikada se više nije pojavio. U kolima se nalazila šestomesečna plata za garnizon u tvrđavi. Svi su mislili da je u pitanju neka zavera, to jest, da su ljudi koji su pratili karavan podelili novac između sebe i zameli svaki trag.

– Tako dakle? Međutim, izgleda da je karavan bio žrtva indijanskog napada? Stari reče da su leševi prepuni strela...

– Možda. Ali, to mora da se desilo daleko od njihove maršute. „Kojotov kanjon" nije ni blizu puta koji vodi u Tuson.

Serano ga upitno odmeri.

– Može biti da su obe teorije tačne. Možda je prateći odred pobegao sa tovarom zlata, ali su ga negde dočekali Indijanci...? Samo... zašto bi Indijanci ostavili zlato netaknuto?

Fejton slegnu ramenima.

– Njih su sigurno mnogo više intersovale puške i municija. Zlatnicima se ne može ubiti bizon, niti bledoliki...

Serano lagano klimnu glavom.

– A postoji li stvarno oblast koja se zove „Kojotov kanjon"?

– Postoji.

– Znaš li gde je to?

– Znam.

– Možeš li me odvesti na to mesto?

– Ako budem morao.

– Moraš! – povika ovaj zapovednički. – I to hitno! Samo da ovde sredim nekoliko stvarčica. Budi spreman rano ujutru.

Fejton iznenađeno izvi obrve.

– Zar stvarno veruješ u priču one matore budale?

Serano ćutke izvadi iz džepa zlatnik koji mu je sam Fejton dao nešto ranije. Zatim je iz drugog džepa izvadio isti takav novčić i oba podneo revolverašu pred oči.

– Ti si mi dao jedan, a kockar Majk ovaj drugi zlatnik. Vidiš da su potpuno isti. I što je najinteresantije, na oba novčiča stoji datum utisnut još pre dvadeset i pet godina. Idi do šanka i proveri da li kod Martina ima još koji komad.

Fejton je bez reči ustao i posle samo pola minuta vratio se sa još tri novčića u rukama. Svi zlatnici su nosili isti datum.

– Vidiš li ono malo „S" u gornjem kružiću osmice? – zapitao je Serano pokazujući prstom. – To je oznaka kovnice „Hju Ficdžerald" koja je zatvorena pre više od dvadeset godina. Sada je nemoguće naći u opticaju i jedan jedini novčić koji potiče iz te kovnice. Ono što im je ostalo, pretopili su u zlatne i srebrne poluge i prebacili u državni trezor u Vašingtonu. Međutim, pre dvadeset pet godina, „Hju Ficdžerald" je radio samo za vojsku i kovao novac za vojničke plate...

Videvši upitni izraz Fejtonovog lica, Serano se osmehnu.

– Znam to dobro, jer sam pre mnogo godina bio poslat iz Hjustona da ispitam mogućnost pljačke novca koji je izlazio iz ove kovnice.... Tada sam saznao mnoge stvari o kovnicama i transportima zlata uopšte. Naravno, dobro sam upoznao kako se radi i u „Hju Ficdžeraldu".

– Znači... ti misliš da je matori govorio istinu? – upita Fejton sumnjičavo.

Serano podiže šaku sa zlatnicima.

– Svi ovi novčići potiču sa istog mesta. Starac je mislio da će umreti i nije imao razloga da laže. Prema tome, mi ćemo poći u taj kanjon i odande ćemo se vratiti kao bogataši.

– I ostali su čuli šta je rekao.

Serano ga hladno odmeri.

– Za njih ćemo se pobrinuti, ako i kada to bude potrebno.

Fejton slegnu ramenima. Serano ga otpusti pokretom ruke i ćutke pođe prema stepenicama zveckajući zlatnicima u desnom džepu. Dok se penjao na sprat, zadovoljno se osmehivao: Fejton nije imao pojma koliko mu je saznanje o zlatu bilo važno. Naime, nije baš bio u dobroj poziciji, jer je hteo deo zarade samo za sebe i kao neka budala pokušao da krivotvori knjige. Ali, to mu nije uspelo. Mladi knjigovođa Brus vrlo brzo je primetio da nešto nije u redu. Naravno, njega se lako rešio, ali to mu je bio značajan signal. Ako neki knjigovođa početnik može da uoči podvalu, šta će reći njegove gazde iz Ostina koji tri puta godišnje šalju ovamo svoje ljude?

Zato je morao da bira: ili da beži... ili da vrlo brzo vrati novac koji je prisvojio.

Naravno, bekstvo je bilo nemoguće, jer bi ga ovi iz udruženja našli gde god da se sakrije. Oni nisu opraštali izdaje i to je Serano dobro znao. Zato je trebalo izgladiti stvari, a sada mu se za to pružala šansa. Ako bi prvi došao do ovog zlata, mogao bi da vrati sve dugove i ostatak života provede u lenčarenju i luksuzu.

Zato je morao da požuri i prvi stigne do blaga u kanjonu. Ništa nije moglo da ga spreči u tome: ako bude potrebno, put

do izgubljenog zlata biće posut leševima, a on će ostvariti svoj cilj.

* * *

– Izgleda da će se izvući – dobacio je doktor Delsiju i Doku izlazeći iz ordinacije. – Operacija je uspela, mada sam bio prilično sumnjičav. Izgleda da je trebalo da budem uzdržaniji u izjavama... Stari je dovoljno čvrst i mislim da će uspeti da se izbori. Iako je metak prošao kroz pluća, nije oštetio ni jedan vitalni krvni sud. Kada se probudi iz narkoze, biće mamuran, ali... pretpostavljam da će se oporaviti.

– To je sjajno, doktore – odvratio je Holidej. – Nas dvojica se donekle osećamo krivim.... U stvari, umešali smo se u ulični obračun iz iskrenih pobuda, ali su posle tuče braća Mejson došla u salun želeći da se osvete meni i Delsiju. Slučajno se desilo da se stari našao na putu zalutalog kuršuma...

– Pa, mislim da treba da budete spokojni, gospodo. Jeste da će oporavak trajati nekoliko nedelja, ali mislim da će posle toga stari biti dobro, pa će ponovo moći da traži to svoje blago.

Majlo i Holidej izmenjaše poglede.

– Meni izgleda kao da ga je on već našao – dobaci mali rendžer uzdržano.

Doktor nabra obrve.

– Zar verujete u priču koju je istrtljao?

– Pa... postojao je taj karavan koji je nosio plate i koji je posle dobio naziv „Zlatni karavan"... – odvrati Dok obazrivo. – Bar postoji legenda o tome.

– Da, znam... Samo, u ovim krajevima kruže desetine takvih priča i legendi. Recimo, ja znam i za tobožnji zlatni rudnik nekog Jelou Džefa, za koji se pretpostavlja da ima najbogatiju zlatnu žicu na svetu. Postoji i legenda o nestalom blagu generala Terensa Romera u oblasti Brasada. Hm, sve su to manje više interesantne stvari, ali ne zaboravimo da su u pitanju samo legende.

Holidej ga ozbiljno odmeri.

– Možda je tako, doktore. No, činjenica je da je Linvud častio pićem gotovo pola grada, i sve to platio novim sjajnim zlatnicima na kojima je utisnut isti datum kovanja. Meni se čini da u njegovoj priči ima nečega.

Doktor podiže obrve.

– Ako je tačno to o zlatnicima, onda... ne bih bio iznenađen da tu ima neke istine. U svakom slučaju, to je njegova stvar. Moja je dužnost da ga opet postavim na noge. Hvala vam na pomoći, gospodo.

Holidej i Majlo klimnuše glavom u znak pozdrava i udaljiše se. Kada je zatvorio vrata za gostima, doktor je zamišljeno osmotrio pacijenta koji je još uvek spavao pod uticajem hloroforma. Onda je kroz hol žurno otišao do drugog dela kuće i lagano otvorio jedna vrata na vrhu kratkog stepeništa. Na noćnom stočiću gorela je svetiljka i bacala mutnu, narandžastu svetlost na postelju u kojoj je spavala mršava žena bledog lica.

On uzdahnu i lagano zatvori vrata. Neko vreme je stajao i posmatrao svoju suprugu. Da je nekim slučajem on našao taj izgubljeni „Zlatni karavan", Nen-

si bi možda imala neku budućnost pred sobom. Bio bi u stanju da joj obezbedi negu najboljih medicinskih stručnjaka, pa čak da je povede u Evropu. Mogao bi da joj obezbedi toliko potrebne bolničarke kao i sve ostalo što bi pomoglo da joj život bude lepši i prijatniji.

Ili pak... srce mu je odjednom brže zakucalo, jer mu je nešto neobično upravo palo na pamet. Da je mogao da stavi ruku bar na delić tog blaga....

Okrenuo se i brzo vratio u sobu pored ordinacije; Linvud je još uvek ležao u nesvesti, povremeno mrmljajući neke nerazumljive reči.

* * *

U salunu na čijem spratu je Holidej odseo, kockar i mali rendžer ispijali su poslednju čašicu pred spavanje.

– Troja kola natovarena novcem – rekao je Majlo tiho i zavrteo glavom. – Pretpostavljam da je to prilična gomila zlatnika i srebrnjaka.

– Da, da... sećam se da sam pre nekoliko godina o tome pročitao neki članak koji je sve pokušao da rekonstruiše. Hm... mislim da je pisalo da je karavan nestao u Sonora pustinji, mnogo milja daleko odavde. Zvanično je saopšteno da je zapao u peščanu oluju i da mu se od tada gubi svaki trag. No, ta oblast nikada nije temeljno pretražena, pa su se tokom svih ovih godina ispredale najrazličitije priče. Ipak... nezvanično se moglo čuti mišljenje da su ljudi iz pratećeg odreda pobegli sa zlatom, a kola gurnuli u neku duboku jarugu – reče Dok i sa uživanjem otpi gutljaj. – Odličan brendi – dodao je i klimnuo glavom. – Hm... možda će Linvudov pronalazak izmeniti zvaničnu priču..

Majlo nabra obrve.

– Takvo otkriće bi bilo višestruko interesantno. Ali, jedno je sigurno; Linvud nema pravo na taj novac, jer on pripada državi.

– Pravo na nagradu svakako ima – primetio je Dok.

– To da, ali ništa više. U svakom slučaju, kada sam već saznao za tu tajnu, nemam mnogo izbora.

Holidej ga začuđeno odmeri:

– Nije mi najjasnije o čemu pričaš.

– O tome da moram poći i pronaći taj novac.

– I kako to misliš da izvedeš?

– Nadam se da neće biti komplikovano. Ako se stari Linvud izvuče, nekako ćemo ga navesti da nas povede do tog „Kojotovog kanjona". Naravno, objasnićemo mu da je to državni novac i da će od cele sume dobiti samo nagradu. Hteo ne hteo, mora se pomiriti s tim. Uostalom, izgleda mi kao prilično razložan čovek.

Doku nije promaklo da je Majlo govorio u množini, kao da se podrazumeva da njegovu nameru deli i on sam. Naravno, nije reagovao na tu Majlovu grešku.

– Čini mi se da je u salunu bilo još dosta ljudi koji su čuli šta je stari rekao. A troja kola krcata zlatnim novcem su sigurno nešto za šta se vredi pomučiti.

– Upravu si, Dok. Kad smo već kod toga, mislim da je Serano izgledao prilično zainteresovan.

– Da, da... Tada je već i Alfonso Mejson došao k sebi. Možda je bio ošamu-

ćen, ali ne verujem da nije načuljio uši kao i uvek kada se pomene „laka lova".

Majlo se počeša po bradi i ugasi cigaretu.

– Ipak, Linvud nije otkrio ni jedan detalj lokacije... Hoću da kažem, oblast tog kanjona je velika. Biće vrlo teško utvrditi mesto gde se karavan nalazi... Hm, garantujem da je stari na njega slučajno natrapao.

– Verovatno je tako, samo... To neće sprečiti druge da krenu u traganje. Ako tako nešto imaju na umu, onda znaj da već kuju planove.

– I onda... Šta misliš da bi trebalo da uradimo?

– Mi? Oh, Delsi, ne znam šta ćeš ti preduzeti pošto kao rendžer imaš određene obaveze i odgovornosti! Što se mene tiče, potražiću neku solidnu kockarnicu gde bih mogao da odigram dobru partiju pokera. Ovo do sada je sve bilo mlako i neinteresantno.

Majlo ga je pogledao upola otvorenih usta, a onda zatreptao. Bio je iznenađen Holidejevom opaskom, ali samo za kratko. Naravno da nije mogao računati na Dokovo učešće u potrazi za nestalim karavanom, jer je Holidej bio slobodan čovek koji se u razne poduhvate upuštao slobodnom voljom, a ne zbog toga što mu je to bila dužnost. Morao je da prizna da je ova greška u izražavanju ipak nastala kao spontani izliv podsvesnog priželjkivanja. Jer, imati u takvoj potrazi pored sebe čoveka kao što je Holidej, bilo je zaista neprocenjivo. Shvativši sada da od toga nema ništa, na licu mu se ukaza izraz razočaranja.

– Ah, da... potpuno sam zaboravio da ti nemaš veze s tim – promrmljao je razočarano. – Obaveza je moja. Moraću da se pripremim i porazgovaram sa Linvudom. Misliš li da će stari imati poverenja u mene i otkriti mu lokaciju karavana? Naravno, prvo ću mu se zvanično predstaviti.

– Mislim da hoće. Pretpostavljam da nas ceni, čim nam je uopšte i otkrio da ga je našao. Naravno, to nije morao da uradi.

– Hm... nisam baš siguran – odvrati rendžer zabrinuto. – Rekao nam je za novac u trenutku kada je mislio da umire. Pitam se da li će sada reagovati drugačije... Uostalom, isto poverenje je, izgleda, gajio i prema ostalima, jer je pred svima otkrio tu tajnu...

Holidej odlučno odmahnu glavom.

– Ne verujem da je bio svestan da u prostoriji ima još nekog osim nas dvojice i lekara. Ne, ne.. sasvim sam ubeđen da će on hteti da pomogne. Osim toga, ne izgleda mi kao pohlepan čovek i verujem da će se zadovoljiti nagradom.

– U redu, Dok, kako ti kažeš, jer se bolje razumeš u karakter ljudi. Šta misliš, da li bi bilo pametno da obavestim Komandu rendžera i zatražim odred kao pomoć?

– Ne verujem da bi to u ovoj fazi bilo moguće, Delsi. Sem toga... s obzirom da si na odsustvu, možda bi zadatak poverili nekom drugom. Ako mene pitaš, ja bih ti savetovao da se noćas lepo odmoriš i o svemu još jednom natenane razmisliš. Ukoliko ipak odlučiš da se upustiš u taj poduhvat, ujutru ćeš imati dovoljno vremena za pripremu. A sada,

ispijmo piće, pa na spavanje. Obojica smo umorni, zar ne?

Majlo je ćutke klimnuo glavom i ispio čašu do kraja.

– Laku noć, Dok. Ako se ujutro ne vidimo, to znači da sam otišao.

Holidej mu kratko mahnu i pođe uz stepenice. Na vrhu je za trenutak zastao i upitao se: zašto je rekao Majlu da ne traži pomoć rendžera? Da li je za to imao i neke druge razloge, a ne samo one koje je glasno izgovorio?

* * *

Dok je dosta dugo vremena ležao budan, zaokupljen razmišljanjem o onome što se desilo za proteklih nekoliko dana. Nije bio zadovoljan sa Džoan, a još manje sa sobom. Dok mu je njeno ponašanje izgledalo logično, njegovo je u priličnoj meri bilo lišeno racionalnosti.

I šta ako mu je otkazala ljubav? To je bilo njeno pravo, a na svetu je postojalo još toliko žena... Zbog čega je dozvolio da zbog ovog razočaranja sve ponese ukus gorčine! Nije bio u pravu, konstatovao je meškoljeći se u krevetu i tražeći najpogodniji položaj. Ipak, još dugo nije mogao da zaspi razočaran dešavanjima proteklih dana: stvari nisu obećavale ništa zanimljivo. Morao je da prizna da mu je bez Džoan strašno dosadno i da se oseća pomalo prazno i izgubljeno. A iz iskustva je znao da dosada za čoveka može biti pogubnija i od najveće opasnosti. To ga je upravo i plašilo.

A onda je shvatio zbog čega je rekao Majlu da ne traži pomoć Štaba. Od prvog trenutka je podsvesno priželjkivao da se lično angažuje u ovoj potrazi, odnosno, pomogne svom prijatelju i ponovo se otisne u avanturu. Sada, kada je tako nešto priznao sam sebi, počeo je tu ideju da sagledava iz drugih uglova: posle nekoliko dana lenčarenja i pomenutog razočarenja, neka sitna avantura bila je sasvim dobrodošla. „Sitna" avantura? Razmišljajući o potencijalnim učesnicima, moglo bi se desiti da ne bude baš sitna. Ali, šta mari? U Feniksu više nije mogao da ostane, a ništa pametnije nije imao u vidu.

S tim mislima je i utonuo u san.

Sutradan je ustao vrlo rano i posle doručka potražio urednika gradskih novina. Čovek je bio iznenađen njegovim interesovanjem za davno nestali karavan, ali mu je ipak ispričao sve što je o njemu znao. A znao je dosta, jer je pregledao sve arhive iz toga vremena i razgovarao sa savremenicima događaja. No, ništa od svega toga nije moglo poslužiti kao jasan putokaz za pronalaženje nestalog blaga. Bilo je jasno da je karavan poprilično skrenuo sa utvrđene maršrute. U zapisnicima su postojali podaci sa imenima pratilaca i tačnim ciframa o srebrnom i zlatnom novcu. Većina zlatnog novca bila je u vrednosti od pet dolara. Sve se nalazilo u kolima, u specijalnim dobro zaključanim i gvožđem okovanim kovčezima. Hranu i vodu za prateći odred nosilo je deset mazgi koje su bile povezane jedna sa drugom. Pretpostavljalo se da je ta kolona mazgi privukla pažnju Indijanaca i navela ih da napadnu karavan.

To je bilo sve. Gde je karavan tačno iščezao, niko nije znao da kaže.

Tako je Linvud ostao jedina nada za utvrđivanje lokacije zlosrećnog karavana.

Pošto je napustio redakciju gradskih novina, Holidej je u gradskoj štali iznajmio dva brza i izdržljiva konja naviknuta na putovanje kroz pustinju. Iznajmio je, takođe i dva tovarna konja za hranu, opremu i dodatne rezerve vode. Posle toga je u katastarskom birou „iskopao" sve mape Sonora pustinje, a posebno oblasti „Kojotovog kanjona". Čim je malo bolje pogledao mape, zaključio je da traganje neće biti lako i da može potrajati nedeljama.

Linvud im je, dakle, bio neophodno potreban. Samo on je znao bliže orijentacione tačke i to je morao da im kaže.

No, pre toga je trebalo pronaći Delsija. Dok je požurio do njega i zatekao ga kako se sprema za put. Naravno, mali rendžer nije mogao da sakrije svoje iznenađenje kada mu je Dok saopštio svoju odluku da krene sa njim. Naravno, bio je oduševljen što će imati itekako dobro društvo. No, vrlo brzo se uozbiljio, a na licu mu se pojavio zabrinut izraz.

– Moram odmah da ti kažem da ne verujem u neku posebnu nagradu, Dok. Hoću da kažem.... tome se ne treba nadati. Vojska nije baš darežljiva. Isplatiće nam samo procenat predviđen za takve slučajeve, a na njega polaže pravo matori Linvud. Ako si mislio...

– Nisam ništa mislio – prekide ga Holidej mirno. – I utuvi već sebi u glavu da me uvek ne rukovodi onaj običan materijalni interes. A sada bi mogli da krenemo. Sve je spremno, samo treba da svratimo i popričamo sa Linvudom.

Nekoliko minuta kasnije, zakucali su na vrata ordinacije doktora Kirklanda. Malo su sačekali i probali ponovo, ali im niko nije odgovorio. Dok je pokušao da otvori vrata, ali su ona bila zaključana.

– Verovatno je u drugom delu kuće – rekao je i uputio se dvorišnom stazom, sve do vrata koja su vodila u baštu.

Ali, ni tamo nisu dobili nikakav odgovor. Onda je Majlo pružio ruku i okrenuo jabuku brave. Vrata su se otvorila i gotovo u istom trenutku začuli su slab ženski glas koji je dopirao sa vrha stepeništa.

– Džeri... Džeri.. gde si? Zašto mi ne odgovaraš?

Obojica izvukoše revolvere iz futrola, a Majlo pođe gore da pregleda sprat, dok se Holidej uputi ka ostalim prostorijama u prizemlju.

Zgrčen i ispunjen očekivanjem, rendžer se lagano popeo uz stepenice. Sa odmorišta na vrhu vodila su dvoja vrata i prva koja je otvorio, otkrila su mu praznu sobu doktora Kirklanda. Onda je ponovo začuo slab ženski glas koji je dopirao iza sledećih vrata. Lagano je ušao unutra još uvek držeći zapet revolver u ruci. Kada je prešao preko sobe i razmaknuo zavese na prozorima, žena u postelji se zagledala u njega očima razrogačenim od straha. Prišavši do noćnog stočiča, brzo je dunuo i ugasio svetiljku koja je tinjala slabim žućkastim plamenom.

– Gospođo, ja sam Delsi Majlo, rendžer države Teksas. Mogu li da vam pomognem? – upitao je, jer je odmah shvatio da je žena invalid. Soba je mirisala na lekarije i bolnicu i on se od toga osećao veoma nelagodno.

– Moj muž, doktor Kirkland... Dozivam ga već više od pola časa, ali mi niko ne odgovara. Brinem se... pošto uvek dođe... posle samo nekoliko minuta. Da li... da li se nešto desilo?

– To ne bih mogao da vam kažem, gospođo. Ja i moj prijatelj smo maločas došli da vidimo doktora i čuli smo vaše dozivanje. No, nemojte se brinuti. Nećemo dopustiti da vam se išta desi.

– Ali, Džeri... moj muž. Molim vas da ga pronađete, gospodine.

– Učinićemo sve što možemo, gospođo. Ako ima nešto čime vas trenutno mogu uslužiti...

– Delsi! – prekinuo ga je Holidejev glas iz prizemlja i ovaj se trže osetivši oštar prizvuk u Dokovom glasu. Ipak, uspeo je da se se osmehne bolesnoj ženi i doda koliko je moguće mirnim glasom:

– Odmah ću se vratiti, gospođo. Vi samo ostanite mirni.

Dok je Delsi žurio prema vratima, ona dodade – Negde u toku noći čula sam glasove muškaraca. Nisam o tome posebno razmišljala, jer ljudi često dolaze noću i traže pomoć...

Majlo je klimnuo glavom i preskačući stepenice gotovo sleteo u prizemlje.

– Ovde sam – čuo je Dokov glas.

Požurio je do doktorove ordinacije gde je zatekao Holideja kako stoji nagnut nad doktorovim telom opruženim po podu.

– Hiljadu mu kojota, je li mrtav? – upita mali rendžer.

– Nije, ali je prilično gadno udaren po glavi – odvrati Holidej tiho. – I što je još gore, soba pored ordinacije je prazna. Linvuda nema, krevet mu je rasturen, a stvari nabacane!

Majlo je tiho zviznuo i pokazao palcem prema tavanici.

– Gospođa Kirkland kaže da je u toku noći čula glasove nekih muškaraca.... Izgleda da je neko došao i odveo ga, zar ne?

Holidej klimnu glavom.

– Da, sigurno Mejson ili Serano. Neko od njih je ščepao Linvuda ne bi li mu pokazao put do „Kojotovog kanjona".

* * *

Doktor Džerald Kirkland sišao je niz stepenice koračajući ukrućenim, nesigurnim nogama i nameštajući pritom sveže stavljen zavoj oko glave. Izgledao je prilično loše, ali je ipak odlučno koračao prema dnevnoj sobi gde su ga nestrpljivo čekala dvojica posetilaca.

– Jedna susetka je sada kod moje žene i za nju ne treba da brinemo – rekao je odmah. – Pošto sam prvo morao da se pobrinem za nju, sada sam slobodan da odgovaram na vaša pitanja, gospodo. Ali, pre svega, osećam potrebu da uzmem nešto za okrepljenje.

Zatim se uputio prema ormariću za piće, brzo izvadio flašu i tri čaše i sipao viski za svu trojicu. Mada je bilo prilično rano, Dok i Delsi su prihvatili čašicu znajući da je doktoru ona najviše potrebna.

– Ko vam je to učinio, doktore? – upitao ga je Dok kada se ovaj udobno namestio u fotelji.

– Onaj čovek koji je, kada sam ja došao, ležao upola onesvešćen na podu

saluna. Čini mi ste da ste rekli kako ste ga baš vi udarili po glavi? – dodade on okrećući se prema Majlu.

Ovaj klimnu glavom.

– Da, da... Znači, u pitanju je prokleti Alfonso Mejson.

– Da li je bio sam, doktore? – dobaci Holidej nestrpljivo.

– Ne, sa njim su bila još dvojica. Zakucali su na vrata ordinacije nešto posle ponoći... U stvari, mislim da je bilo oko jedan i petnaest. Izašao sam napolje i video da ga ta dvojica pridržavaju da ne padne. Žalio se na vrtoglavicu, bol u glavi i povremene nesvestice. Pošto su to uobičajeni simtomi posle kontuzije, hteo da ga pregledam, pa sam im rekao da uđu u ordinaciju. Poslušali su me bez reči. Dok sam pregledao tobožnjeg pacijenta, nešto teško me je tresnulo po glavi i... od tada se više ničega ne sećam. Kada sam došao svesti, ugledao sam vas, mister Holideje.

– Jedan i petnaest... To je prilično kasno, doktore. Zar ste u to vreme još bili na nogama?

– Sedeo sam pored Linvuda, jer sam se plašio da ne dođe do nekih postoperativnih komplikacija.

Holidej klimnu glavom. Iako je imao neko čudno predosećanje, doktorov odgovor izgledao mu je potpuno logičan.

– I sigurni ste da je to bio Mejson?

– Da. On i dvojica krupnih, snažnih ljudi...

– Teks i Fleming.... Hvala vam na pomoći, doktore. Nadam se da je sa vašom suprugom sve u redu?

– Šta nameravate da preduzmete? – upita doktor radoznalo, istovremeno zanemarujući Dokovo pitanje. – Čini mi se da sam napolju zapazio neke tovarne konje?

– Tačno, doktore, pošto iz ovih stopa krećemo u „Kojotov kanjon". Nadali smo se da će nam Linvud pomoći i reći neke tačne orijentire kako bi lakše našli mesto nestalog karavana. Ali, izgleda da je i Mejson imao istu kombinaciju u glavi. Šta mislite, kako će Linvud podneti to putovanje?

Kirkland sa žaljenjem odmahnu glavom.

– Neće biti dobro. U stvari, bojim se da će ga to ubiti. Pre svega, prilično je star, a rana od operacije je sveža i veoma ozbiljna. Nije imao vremena da se odmori i oporavi i bojim se da to neće biti dobro za njega. Pa, i sami možete zamisliti: prinudno jahanje kroz pustinju u ovakvim uslovima i neposredno posle operacije... gotovo je isto što i ubistvo.

Dok i Delsi se zgledaše.

– Onda je bolje da ne gubimo vreme i odmah pođemo za njima – rekao je Majlo. Posle toga, obojica su kratko mahnuli doktoru i žurno izašli na ulicu.

Kirkland je polako prišao prozoru i kroz spuštene zavese posmatrao dvojicu prijatelja koji su zajedno sa tovarnim konjima odlazili niz ulicu. Za tren je dodirnuo zavoj na glavi i lice mu se zgrčilo od bola. Zato je prišao ormariću za piće i nasuo sebi još jedan viski. Neko vreme je nervozno šetao po sobi, a onda se lagano popeo na sprat, pridržavajući se pritom za ogradu stepeništa.

Kada je stigao da vrata spavaće sobe svoje supruge, lagano je provirio unutra. Žena koja je sedela pored postelje

prinela je prst ustima dajući mu tako znak da ćuti.

– Zaspala je, doktore – prošputala je.

Doktor baci pogled na izmučeno lice svoje supruge i klimnuvši glavom, dade ženi znak da izađe iz sobe. Pričekao je na odmorištu ispred vrata.

– Veoma sam vam zahvalan na pomoći, gospođo Aplson – rekao je tiho.

Krupna žena se dobroćudno osmehnu.

– Drago mi je što mogu da učinim nešto za vas, doktore.

– Da, da... i kao što rekoh, veoma sam vam zahvalan. Nego... hteo sam da pitam... da li bih vam mogao nametnuti još jednu obavezu, gospođo Aplson?

– Oh, doktore, učiniću sve što mogu! Samo recite, molim vas! Pa vi ste doneli na svet četvoro moje dece i za to nam niste uzeli ni centa! Moj muž i ja smo vaši veliki dužnici, doktore. Prema tome... bilo šta da je u pitanju, samo recite.

Kirkland je klimnuo glavom, mada je i dalje izgledao nekako uznemiren. Nekoliko trenutaka je ćutao, a onda je užurbano progovorio.

– Gospođo Aplson, možda bih morao da... treba nekoliko dana da odsustvujem iz grada. To nikako ne mogu da izbegnem, jer se radi o veoma važnoj stvari. Samo... neću moći da pođem ukoliko ne budem siguran da će se neko valjano brinuti o Nensi.

– Nema problema, doktore. Ostaću sa njom i na taj način vam vratiti bar delić onoga šta ste za nas učinili. Ako budem morala malo da odem do kuće, poslaću najstariju kćerku da joj pravi društvo.

Kirkland se osmehnu, a na licu mu se pojavi izraz olakšanja.

– Zaista ste divni, gospođo Aplson.

Žena klimnu glavom.

– Vi slobodno idite, a ja se vraćam kod Nensi. Nego... da li da joj kažem..... hoću li joj reći da napuštate grad?

– Ovaj... napisaću joj jedno pisamce. Vas bih samo zamolio da joj ga predate. Hoćete li?

– Sve što kažete, doktore.

– U redu, još ćemo se videti, gospođo Aplson.

Kada se žena vratila u sobu, doktor sa olakšanjem odahnu. Onda je požurio u svoju sobu i počeo da pakuje stvari koje će mu trebati na putu kroz pustinju. Jer, on je imao sopstvene planove.

Za to vreme, Holidej i Majlo su već odmakli. Prvih nekoliko sati bilo je lako pratiti trag Mejsonove grupe. Ali već oko podne, to je bilo mnogo, mnogo teže...

* * *

– Brišu tragove za sobom – procedio je Majlo stojeći pored konja, dok je Holidej osmatrao teren prošaran sitnim i krupnim stenama.

– Ne vidim svrhu toga – progunđao je rendžer. – Ako žele da stignu do „Kojotovog kanjona", moraju ići ovuda.

– To je samo opšti pravac, Delsi. Mejson sigurno pretpostavlja da ćemo krenuti za njim. Zato mislim da će negde skrenuti i pokušati da nas se otrese.

Majlo baci pogled prema golim stenovitim brežuljcima izbrazdanim mnogobrojnim skrivenim kanjonima i uvalama.

– Jahanje ovakvim terenom neće Linvudu doneti ništa dobro.

– Mejson neće mariti za starog čim od njega izvuče potrebne podatke o lokaciji. Nadam se da će Linvud biti toliko mudar da im ne kaže sve, jer će ga odmah posle toga ubiti.

– Da – odvrati rendžer kratko. – Misliš da je i Serano umešan u ovo?

– Ne u društvu sa Mejsonom. Ako je rešio da nešto pokuša, učiniće to sam, odnosno, zajedno sa onim revolverašem Fejtonom. Šteta što nismo proverili da li je još uvek u gradu.

Delsi odmeri prijatelja ispod oka.

– Pretpostavljam da si se oprostio sa svima koje je trebalo videti pre polaska?

Holidej izdahnu.

– Nije bilo potrebe. U svakom slučaju, sada je najvažnije stići Mejsona pre nego što dođe glave Linvudu.

Vinuvši se u sedlo, Holidej pokaza rukom prema jugozapadu.

– Po mom mišljenju, otišli su u onom pravcu. Dakle, neće biti teško pratiti trag do brda, ali onda nastaje tvrd i kamenit teren i neće moći da se vidi mnogo. Uostalom, hajdemo i videćemo šta ćemo tamo naći.

Majlo se bez reči složi i oni ponovo krenuše.

* * *

Džoan Medouz je podigla glavu sa knjige računa i zagledala se kroz prozor. Pogled joj je zamišljeno bludeo u daljinu, dok se rukama nervozno poigravala olovkom. Posle nekog vremena, nabrala je obrve i poluglasno promrmljala.

– Nije čak došao ni da se oprosti...

Ta činjenica potpuno je okupirala njene misli, tako da nije mogla da se usredsredi na račune u knjizi. Zbrajanje cifara bio je dosadan rutinski posao koji je mogao da sačeka i do sutra, dok je njen raskid sa Holidejem bio svež događaj koji ju je pritiskao kao nepodnošljiv teret. Sada nije bila sigurna da je sasvim razumno postupila. Dok Holidej je bio tvrd orah, nepopravljivi samotnjak, možda i beznadežno okoreli neženja, ali sada... pošto je prva oluja protutnjala, učinilo joj se da je prema njemu bila suviše oštra. Postupila je plaho, u afektu, kao neka šiparica. I što je više razmišljala, sve više je bila sklona da mu oprosti njegove greške, pa čak i onu upadljivo našminkanu ženu sa kojom ga je sinoć videla. Konačno, Dok je bio pravi muškarac i nije mogla da mu zameri što se tako ponašao. Pa, ona sama mu nije pružila ni zrnce ljubavi! Prekorevati ga zbog njegove muškosti bilo bi nerazumno, čak surovo.

Džoan skloni pramen kose sa čela i hitro ustajući, priđe ormanu sa odećom. Brzo je obukla pantalone za jahanje, meku flanelsku košulju i kožni prsluk, a u putnu torbu stavila sitnu žensku opremu, jaknu i nešto veša. Zatim je otišla u kuhinju, napunila dve čuturice vodom i prolazeći pored prozora, bacila još jedan pogled prema brdima na jugu. Otvorivši vrata, lagano je sišla dole u trgovinu.

Naime, od kako joj je pre dve godine umro otac, ona je uspešno vodila sve poslove i to je, pored ostalog, bio jedan od važnih razloga zbog kog su je saletali mnogobrojni prosci. Ona je to znala, jer je bila odlučna otvorena i inteligantna

devojka. Čak i za relativno poštenog Volisa Bakherna, to je bila veoma važna činjenica. Jedino je Dok Holidej bio lišen bilo kakvih materijalnih „zahteva" i u njihovom odnosu tražio samo nju. Ostalo ga nije interesovalo i to je pokazao mnogo puta; zato je, uprkos svemu, morala da pokuša da ga zadrži.

Stari očev pomoćnik Vilfred Delman začuđeno ju je odmerio kada mu je rekla da ga ostavlja na dan ili dva. Još se više začudio kada mu je objasnila kuda ide.

– O gospođice draga, pa to zaista ne bih smeo da dopustim!

Ona se osmehnu.

– Odmah odustani, Vili, jer me ne možeš zadržati ni po koju cenu. Uostalom, neću dugo odsustvovati. Stići ću ga još koliko sutra.

– Ali, gospođice Džoan...

– Doviđenja, Vili, ne brini za mene. Brzo ću se vratiti.

Rekavši to istrčala je u dvorište zalupivši vrata za sobom.

Trebalo joj je samo petnaest minuta da osedla konja i napuni bisage hranom; i onda je odjahala ka jugu.

* * *

Alfonso Mejson je terao ljude da jašu i dalje, iako je već odavno pao mrak. Najzad su se zaustavili i ulogorili na vrhu visokog prevoja; u stvari, Alfonso je za logor izabrao mesto sakriveno između stena i dva oborena debla drveta. Bilo je to mesto koje je pružalo dobru zaštitu od eventualnih neprijatelja, ali i odlična osmatračnica sa koje se nadaleko video put kojim su došli. Ako ih je neko pratio, onda je te noći morao da se ulogori u ravnici i... logorska vatra se nadaleko videla. To je bilo dobro, jer bi, ako ništa drugo, bili upozoreni da im je neko na tragu.

Alfonso je bio nervozan. Bacivši pogled na drugu stranu logora gde je na jednom ćebetu ječao ranjeni Linvud, on shvati da je starac na izmaku snaga. Limeni tanjir napunjen pasuljem i suvim mesom stajao je pored njega, ali stari nije pokazivao ni najmanju želju za jelom. Disao je šumno, krkljajući, povremeno jauknuo i nepomično ležao zureći u zvezde.

U jednom trenutku, Fleming priđe starcu, izruči hranu iz njegovog tanjira u svoj i ponovo se vrati na mesto. Teks je pijuckao kafu i pomerao se laganim, pomalo ukrućenim pokretima; još uvek je osećao posledice tuče u salunu i metka koji ga je okrznuo po čelu. Bio je srećan što Holidej nije bio precizniji, pošto u tom slučaju više ne bi bio među živima. No, iako mu je olovno tane samo oprljilo kožu iznad obrve, nikako mu nije bilo dobro. Stalno se žalio na glavobolju, nesvesticu i maglu pred očima. Ali, vođa „družine" nije obraćao mnogo pažnje na njegove žalopojke, smatrajući da je sve u redu dokle god može da sedi u sedlu, nanišani i puca na one koji su pošli njihovim tragom.

Alfonso je odjednom ustao, prišao Linvudu koji je ležao sa druge strane vatre i vrhom čizme ga ćušnuo u rebra, a zatim čučnuo pored njega.

– Kako se osećaš, starino? – upitao je prilično nabusito.

– Zlo mi je – izustio je ovaj slomljeno. – Osećam se zaista loše... mister...

– Ne brini se, bićeš dobro. Koliko vidim, ti si izdržljivo staro kljuse... U svakom slučaju, sve to treba da učiniš je da mi kažeš pomoću kojih oznaka ću u tom kanjonu naći mesto gde se nalazi prokleti karavan. Posle toga ću te odmah odvesti lekaru u Melmeto i ostaviti te da se tamo oporavljaš. Za to vreme, ja ću s momcima otići da pronađemo i pokupimo to zlato. Neću te zavaravati pričama da ćemo se vratiti po tebe, jer nam to stvarno ne pada na pamet. Ali, sama činjenica što ćeš ostati kod doktora da se oporaviš... pa, mislim da je to dovoljna nadoknada za ono što si nam dao... bar što se nas tiče.

Linvud s mukom okrenu glavu i očima punim bola pogleda u svog sagovornika.

– Kažem... da ćete... me ubiti.. bez obzira... na sve – rekao je grcajući.

– Šta? – začudi se Alfonso Mejson. – Dovraga, stari, pa to ne bi imalo nikakvog smisla! Kako ne shvataš da je nama važno zlato? Kada ga se jednom dočepamo, zbrisaćemo daleko i više nas nikada nećeš videti. Time što bih te ubio ne bih ništa dobio... Samo bi pogoršao svoj položaj, jer bi možda neki slave željan šerif pošao za mnom. Prema tome, zaboravi na gluposti, stari. Nemam nameru da te ubijem.

Linvud htede nešto da odvrati, ali ga odjednom spopade strašan napad kašlja. Alfonso nabra čelo kada na starčevim usnama primeti sitne crvenkaste mehuriće. Bilo mu je jasno da starac ponovo krvari iz pluća.

– Ubićete me... čim vam... budem rekao – zakrkljao je stari kopač.

– Hajde, hajde... pogrešno si to shvatio, Linvude. Ne kažem da do sada nisam nikog ubio, ali nisam krvolok. Svi oni koje sam poslao bogu na istinu gledali su me preko nišana zadimljenog pištolja. Kažem ti da nisam od onih koji hladnokrvno ubijaju iz uživanja. Zapamti to dobro i znaj da ti ne želim zlo. Neću takođe ni da te plašim, ali pretpostavljam da shvataš kako ti je hitno potreban lekar, čoveče. To i sam znaš, jer se loše osećaš, zar ne? Zašto mi onda ne kažeš te putokaze, a ja ću te sa Flemingom i Teksom poslati u Melmeto? To je tvoje dobro, stari.

Linvud se lagano okrete i ponovo ga odmeri.

– Idi do... đavola.. – izustio je i ponovo se zakašljao.

Alfonsovo lice se smrknu i on stisnu pesnicu. Zgrabio je starca sa košulju i podigao ga u sedeći položaj: pritom ga je snažno protresao tako da se ovaj ponovo zakašljao. Osetio je kako ga nešto toplo pljusnulo po nadlanici; podigao je ruku i video mrlju sveže krvi. Onda je lagano spustio Linvuda na ćebe i kleknuo pored njega.

– Ti umireš, stari. I tebi je jasno, zar ne? Ako bih te prebacio u Melmeto, možda bi imao neke šanse. Zato mi bolje reci sve što znaš o blagu i odmah ćemo te odvesti do lekara.

Starac je nekoliko minuta bio gotovo nepomičan, a onda je ponovo otvorio oči.

– Hm... mogu učiniti da ti smrt bude prilično teška – progunđa Mejson tiho.

– Naravno, ne želim da se tako nešto desi, ali... Ako budem morao...

Starac lagano pomeri ruku.

– Reću ću ti neke... oznake... onda me odnesite... u Melmeto... pa ću... tamo ću vam reći ostalo...

– Zar tako, matoro pseto? – povika Alfonso ljutito. – Zar ne shvataš da nisi u položaju da se pogađaš sa mnom? Ja postavljam uslove, a ti samo slušaš!

Linvud zatvori oči. Usne su mu se nekoliko trenutaka bezglasno micale pre nego što je uspeo da izgovori – To je... moj uslov.

Alfonso stisnu usne, dograbi kamen sa zemlje i ljutito ga hitnu preko vatre. Kamen je udario u stenu blizu Teksa i ovaj uplašeno poskoči.

– On je u pravu, Alfonso – dobaci Teks mirno. – Kao što vidiš, matori nije glup. Zna da on postavlja uslove. Nama se ne sviđa to što kaže, ali ako ne prihvatimo, u rukama će nam ostati samo leš i... pa, nećemo saznati te proklete oznake.

– Je li? A šta ako umre pre nego što stignemo u Melmeto?

– Pa i sa tim nepotpunim oznakama bili bi u boljem položaju nego sada.

Alfonso ljutito opsova; bio je toliko promućuran da shvati da je ono što je Teks rekao bilo logično, ali nije hteo da se povinuje starčevom zahtevu. Nije želeo da ga neko primorava na bilo kakav sporazum, pogotovo ako se radilo o skitnici Linvudovog kova. Bacio je kratak pogled do Fleminga.

– Šta ti misliš?

Ovaj slegnu ramenima i nadlanicom obrisa usta.

– U Melmetu bismo mogli nabaviti još hrane.

Alfonso ljutito opsova i dobaci – Uvek samo misliš na želudac! Prokletstvo – dodao je i ponovo se okrenuo ka Linvudu.

– U redu, stari – dobacio je nevoljno, ali mnogo smirenije. – Sada ti vodiš glavnu reč. Daj mi prve oznake i odvešću te u Melmeto kod lekara. Ali, pre nego što te unesemo u doktorovu ordinaciju, moraćeš da mi daš i ostale oznake pravca i mesta, jesi li čuo? A za tebe lično bi bilo bolje da su te oznake tačne.

Linvud klimnu glavom i lagano otvori očne kapke.

– Postoji tamo jedna... gomila kamenja veličine jajeta. I... velike crne stene... većinom ispucane; iz njih se sliva nešto... kao rđa... Indijanci to mesto zovu... „Gnezdo duhova"... to je na južnom kraju kanjona.

– „Gnezdo duhova", u redu, to smo zapamtili. Ali, šta je sa zlatom. Gde je ono?

Linvudove usne razvukoše se u jedva primetan osmeh i on lagano okrenu glavu kao da njome odrečno odmahuje.

– M... Melmeto... – izustio je sa naporom.

– Zar samo to? Pa, moraš nam dati još neki putokaz, stari! – prasnu Alfonso.

– Melmeto – ponovio je Linvud.

Ovaj tek sada pobesni.

– Ako nam ne daš još koji putokaz, nećeš videti ni Melmeto niti bilo šta drugo, matori! Kunem ti se da ćeš otići pravo u pakao! Poslednji putokaz zadrži sa sebe, ali mora biti najmanje tri da bismo mogli da se orijentišemo. Je li tako?

Pogledao je pritom Teksa i Fleminga, ali su oni samo slegnuli ramenima. Alfonso je tiho opsovao, a onda se ponovo obratio Linvudu.

– Odgovori mi, stari! Čuješ li me?

No, sva njegova pitanja bila su uzalud, jer je ovaj izgubio svest. Tek kada ga je zgrabio za prsa i podigao, video je da se starčeva glava klati tamo–amo.

Shvativši šta je u pitanju, on ga spusti na ležaj i ljutito je promrmljao.

– Za tebe bi bilo bolje da nas nisi slagao, matora psino. Inače.. ako si pokušao da nas pređeš, kunem ti se da ćeš moliti da te ubijem kada dođe vreme da završim s tobom!

Ustao je, pljunuo u vatru i uputio Flemingu gnevan pogled.

– Ti budi prvi na straži.

Gorostas je zaustio da protestuje, ali je odustao videći Alfonsov ubilački pogled. Još jednom ga besno osmotrivši, on uze pušku i žurno se udalji u noć.

* * *

Holidej je spustio durbin i sa stene oprezno sišao u podnožje gde ga je čekao Majlo.

– Suviše je daleko da bih bio siguran – rekao je. – Predaleko je za noćno osmatranje, ali onaj slabi odsjaj na vrhu prevoja mogao bi da potiče od logorske vatre naložene između stena kako se ne bi mogla videti iz daleka. Sjaj je dosta ujednačen, tako da pretpostavljam da je vatra dogorela i da svetli samo ugljevlje. Hm... pretpostavljam da bi to bilo objašnjenje.

– To bi bilo nešto što liči na Alfonsa – progunđa Delsi. – Logor na visini kako bi mogao da osmatra put. Zato mi moramo da logorujemo bez vatre. U stvari, šta misliš da treba da radimo: ostanemo ovde ili da produžimo dalje?

Holidej uze parče hleba i komad mesa.

– Mislim da bi nam više koristilo ako malo odspavamo – odvrati posle kraćeg razmišljanja. – Sutra ćemo biti spremniji da prevalimo veće rastojanje.

– To mi odgovara – odvrati rendžer prigušujući zevanje. Zatim je sjahao i odvezao ćebe sa sedla. – Iako je hladno, bar smo se najeli, a što se mene lično tiče, jedva čekam da se malo opružim. Hoćemo li stražariti?

– Mislim da ne treba. Ako se još neko uputio prema „Kojotovom kanjonu", taj bi trebao da je ispred nas. Hm... možda čak i ispred Alfonsa.

Majlo upitno podiže obrve.

– Misliš da je Serano pošao tako rano?

Holidej je lagano seo na ćebe spremajući se da svuče čizme.

– Sve zavisi od toga koliko žarko želi da stavi „šapu" na zlato...

– Ako uopšte tako nešto želi.

Dokov osmeh se nije razaznavao u tami.

– Čovek kao što je Serano uvek želi da stavi „šapu" na ono što smatra lakim plenom. Garantujem ti da je taj lisac na putu za kanjon. A sada mirno spavaj i lepo sanjaj, prijatelju. Sutra nas čeka dug put.

Majlo promrmlja nešto što je zvučalo kao pozdrav. Još dugo se meškoljio na

ležaju, sve dok nije našao najpovoljniji položaj za svoje umorno telo. Istog trenutka je zaspao.

* * *

Serano i Fejton nalazili su se negde između Mejsonovog logora i mesta gde su se zaustavili Holidej i Majlo. Naravno, ni njih dvojica nisu zapalili vatru znajući da bi se na taj način lako odali.

Samo, oni nisu krenuli na put onako rano kako je Holidej pretpostavio; no, ipak su uspeli da vide kako Alfonso i njegova dva pomoćnika izlaze iz doktorove kuće sa ranjenim Linvudom. Bili su ljuti što ih je revolveraš preduhitrio, pošto je i Serano smatrao da treba da otme starog kopača i prisili ga da mu kaže gde je zlato. Što se Fejtona tiče, on je bio za to da se što je moguće pre obračunaju revolverima i odmah odstrane Mejsona kao konkurenciju.

No, Serano tako nešto nije dozvolio.

– Ne, Feje – rekao je tada. – Pusti ih neka idu. Neće ni posumnjati da je neko tako brzo krenuo za njima. Možda će u toku sutrašnjeg dana početi da se osvrću očekujući Holideja, ali neće ni posumnjati da im je neko drugi još mnogo, mnogo bliži. Oprezno ćemo krenuti za njima i pustiti da nas odvedu pravo do zlata.

– Ali, u tom slučaju će Holidej biti iza nas – dobacio je Fejton zabrinuto.

– Naravno. No, dobro ćemo motriti na put iza nas i truditi se da ostanemo udaljeni i od jednih i od drugih. Alfonso baš nije obdaren mudrošću, ali je strašno bezobziran. On će od starog izvući sve podatke, a mi treba da ga pustimo da ga dovede do zlata. Jasno?

Fejton slegnu ramenima.

– Kako ti kažeš.

Do trenutka kada su se ulogorili, sve je išlo kao što je Serano i predvideo. Iza sebe nisu videli Holideja i Majla, a uspeli su da ostanu van vidokruga Alfonsove bande. Iz svog skrovišta posmatrali su Fleminga i Teksa kako u preriji brišu tragove za sobom.

Vlasnik saluna je bio ubeđen da će Alfonso veoma brzo izvući podatke od starca. Kada na putu budi naišli na Linvudov leš, znaće da je Alfonso postigao svoj cilj.

Sada su obojica sedeli u mraku i ćutali. Serano je više voleo da mašta šta će sve učiniti sa zlatom, nego da priča sa ionako ćutljivim Fejtonom. Ovaj je, opet, bio od onih ljudi koji su bili najzadovoljniji kada su sami sa sobom. Više od svakog razgovora, Fejton je voleo „priču" u kojoj su učestvovali revolveri. Njegov gazda je to znao i zato ga je poveo sa sobom. Ako se sve dobro završi, moraće da pronađe i rešenje za njega. Jer, on nije želeo da blago deli ni sa kim.

Ali, sada nije hteo da misli o tome.

* * *

Stari Linvud je znao da živ neće stići u Melmeto. Taj zaključak nije doneo zbog rane i njegovog zdravstvenog stanja, već zbog jasnog ubeđenja da ne može verovati Alfonsu i njegovim ljudima.

Do tog trenutka, igrao je sa njima poštenu igru: „Gnezdo duhova" bilo je jedan od putokaza koji su vodili do blaga.

Ali, sam taj putokaz bio je beskoristan bez ostalih, i Alfonso je bio u pravu kada je rekao da su im potrebna bar tri, tri orijentacione tačke koje će ih odvesti do mesta iščezlog karavana. Iako iscrpljen i u bolovima, stari kopač zlata bio je pri čistoj svesti i nije imao nameru da im otkrije više nego što je rekao.

Osim toga, dobro je čuo šta je Alfonso Mejson pričao momcima misleći da je on u nesvesti. Po svemu što je rekao, zaključio je da nikada neće videti lekara u Melmetu ili u bilo kom drugom mestu.

U stvari, Alfonsov plan je bio da ga dovede do samog ulaza u grad, natera da im kaže ono što je imao, a onda ga hladnokrvno ubije i odjuri da pokupi blago. Zato je Linvud smatrao da ništa neće izgubiti ako pokuša da pobegne iz logora; što pre, to bolje, mislio je.

Tu odluku nije doneo odjednom. No, pravilno je sagledao situaciju i video da nema izbora; ako ostane, jedino čemu se mogao nadati bilo je naporno jahanje do Melmeta i smrt. Ovako... možda bude imao neke šanse. Znao je da teško ranjen neće stići daleko, ali će bar poremetiti neke Alfonsove planove. Pored toga, čvrsto je verovao da će za njima poći još neko. Trenutno mu je bilo svejedno da li će to biti vlasnik saluna sa revolverašem ili dvojica hrabrih koji su mu spasili život: znao je da će i jedni i drugi doći u sukob sa Mejsonom i njegovim pratiocima.

I tako je Linvud ležao na svom ćebetu u utihnulom logoru primećujući da je od vatre ostala samo gomila užarenog ugljevlja. Fleming je završio svoju smenu i sada je mirno ležao zavijen u ćebad. Teks ga je zamenio pre nekih posla sata i starac je jasno čuo kako hrče među stenama levo od njega. Niko u logoru nije očekivao bilo kakve neprijatnosti, pa je Teks grabio od sna koliko je bilo moguće.

To je Linvudu i odgovaralo.

Pa ipak, skoro da se predomislio kada je shvatio koliko ga je zabolelo kada je hteo da podigne ruku i odbaci pokrivač. U pokušaju da priguši napad kašlja gotovo je izgubio dah. U ustima je osetio ukus krvi, ali ni to ga nije sprečilo da nastavi.

Zapravo, činilo mu se da ga smrt čeka u svakom slučaju, bez obzira šta bude pokušao. Pa dobro, pomislio je, ako već mora da umre, neka to bude sa nekim ciljem. A najispravniji cilj kome je ovog trenutka mogao da teži je da zaustavi Alfonsa Mejsona.

Uspeo je nekako da se okrene na stranu i uhvati patrljak suve grane koji je izvirivao iz debla. Ruka mu je bila slaba i trebalo mu je dosta vremena da se pridigne na kolena. A onda je morao da se prebaci preko debla...

Činilo mu se da su prošli časovi kada je uspeo da, još uvek teško dišući i prigušeno hripajući, prebaci nogu, a zatim i celo telo na drugu stranu. Krv mu je tutnjala u ušima, a otkucaji sopstvenog srca izgledali su mu kao oštri, prigušeni pucnji. Neko vreme je mirno ležao na zemlji, a onda podigao glavu i bacio pogled na logor: sve je bilo tiho i mirno.

Mogao je da se osmehne krajem usana; uspeo je u prvom koraku, a to je mnogo značilo. Sada je trebalo da nečujno ot-

puzi u noć. No, to je bilo mnogo lakše reći nego ostvariti: od razdirućeg bola u prsima samo što se nije onesvestio. Pokušao je da puzi na laktovima i kolenima; iako bolno, to je bilo podnošljivije, pa je pokušao na taj način.

No, nije uspeo da pređe ni dva metra; opet strašan, intenzivan bol koji jednostavno nije mogao da podnese. S mukom je uzdahnuo i spustio se na zemlju...

Posle nekog vremena podigao je glavu i uspeo da se nasmeši. Naime, shvatio je da logor može napustiti samo na jedan način: kotrljanjem. Jedino tako bilo je šanse da se koliko–toliko udalji od prokletnika kod kojih ga je čekala samo smrt.

Zato se nogom odupro o deblo i, držeći rane na prsima, svom snagom se odbacio. Prvi „krug " je bio nekako najteži, a onda je sve išlo lakše. Na taj način je uspeo da pređe nekoliko metara, a onda stigao do male padine niz koju se skotrljao nešto sporije. No, do tada je bio potpuno iscrpljen tako da je u usta morao da stavi zgužvani kraj košulje kako bi prigišio strašan napad kašlja.

Kada se nekako umirio i ispljunuo krv, uspeo je da se pribere i nađe oslonac za noge kako bi se još jednom odbacio.

Bila je to sudbonosna greška.

Naravno, siroti stárac nije mogao da zna da je došao do ivice prevoja. Nadao se da je padina blaga i da će moći da kontroliše kotrljanje. Ali nije bilo tako; ponovo se zakotrljavši dospeo je do oštre ivice sa koje je poleteo u ponor. Kratko je kriknuo od bola i izgubio svest, a onda nastavio da pada kačeći se uz oštre, kamenite šiljke da bi, na kraju, uz tup udar pao na stenu nalik na veliku jabuku.

No, za Linvuda to više nije bilo od značaja. Bio je već mrtav...

* * *

Teksa je probudio snažan udarac čizme u slabinu: čim je došao k sebi, izustio je gadnu psovku i brzo skočio da dohvati pušku. Ali, samo što je ustao, dobio je drugi udarac u lice; treći ga je pogodio u stomak, tako da se odmah zgrčio, glasno zastenjao, a sve oko njega se pretvorilo u maglu.

Posle izvesnog vremena bol je uminuo, a nečiji grubi prsti ščepali su ga za kosu i zabacili mu glavu unazad; tek tada je shvatio da gleda u razjareno Mejsonovo lice, a da mu njegova pesnica „visi" iznad glave.

– Prljavi, glupavi gade! – zaurlao je Alfonso. – Pustio si ga da pobegne.

Zatim ga je snažno prodrmusao, opalio mu nekoliko šamara posle kojih ga je sa gađenjem odgurnuo. Još uvek ga ljutito odmeravajući, nastavio je da šeta gore–dole suzdržavajući se da ne potegne kolt i ubije ga na licu mesta.

Ali, baš u tom trenutku pred njima se pojavio zadihani Fleming.

– Jesi li ga našao? – upita Alfonso Mejson nestrpljivo.

Ovaj odmahnu glavom.

– Nisam – odvratio je kratko. – Ali, našao sam mesto sa kojeg se stropoštao sa litice.

Mejson opsova i dobaci Teksu ubilački pogled.

– Misliš da je još živ? – dobaci okrećući se ka Flemingu.

Gorostas slegnu ramenima.

– Bilo bi pravo čudo ako jeste. Izgleda da u mraku nije video ponor i... stropoštao se pravo u dubinu. Dole su samo stene i verovatno je pao negde među njih – dodao je i skrenuo pogled sa natmurenog Teksa kome je iz nosa tekla krv.

– Mora biti da si spavao, ortače – dobacio mu je tiho.

Ovaj ga gnevno odmeri.

– Nemoj i ti da počinješ.

U međuvremenu, Alfonso hitro izvuče kolt i prisloni ga Teksu na potiljak.

– Ustaj, prokletniče!

Ovaj ga posluša i tromo ustade brišući krvi iz nosa i opipavajući otekle usne.

– Sada ćeš ti lepo da siđeš dole i nađeš Linvuda, druškane – dobaci mu Alfonso zluradim glasom. – Donećeš ga ovamo bilo da je mrtav ili živ. Jasno? Hoću da ga vidim... njega ili on što je od njega ostalo.

Teks priguta pljuvačku.

– Ali, padina je okomita i liči na...

Mejson se okrete i prisloni mu cev na čelo.

– U redu, u redu... – dobacio je Teks hitro. – Uradiću onako kako kažeš.

Alfonso se isceri i skrete pogled prema Flemingu.

– Pokaži mu gde je pao – reče, a pošto ovaj klimnu glavom, lagano krete za njima.

– Gospode bože! – povika Teks videvši provaliju u koju je upao Linvud. – Trebaće mi konopac da se spustim dole!

– Idi u logor i donesi ga! – izdra se Alfonso. Kada se ovaj ćutke izgubio, on se obrati Flemingu – Ako je pao odatle, Linvud je sigurno mrtav, zar ne?

– To i ja mislim. Nema potrebe slati Teksa u dubinu...

Mejson zavrte glavom.

– Ne, ne... sići će dole i doneće njegov leš. I neka bude srećan što će tako proći. S obzirom na posledice, kazna za spavanje na straži trebala je da bude mnogo veća.

Fleming saže glavu; i on je sve vreme spavao na straži, ali je imao sreće. Za vreme njegove smene nije se desilo ništa nepredviđeno.

Odjednom se iz pravca logora začulo lomljenje suvih grana i uskoro se kroz žbunje probio zadihani Teks.

– Prašina! – povikao je uzbuđeno i pokazao na put. – Dolaze dva konjanika!

Mejson nešto ljutito opsova i sva trojica potrčaše prema logoru. Stali su iza jedne stene odakle se video put kojim su juče dojahali.

Fleming je šakom pokušao da zaštiti oči od sunca, dok je Mejson žurno prilagođavao sočiva na durbinu.

– Tačno... dva konjanika – rekao je posle nekoliko trenutaka. – Prašina je suviše gusta, a jutarnje sunce mi onemogućava da ih vidim. Ali, pretpostavljam da su u pitanju Holidej i onaj njegov ortak. U redu, momci, zauzmite položaje kako smo i planirali. Dočekaćemo ih ovde u zasedi. Ja idem da osedlam konje i brzo se vraćam.

* * *

Ali, konjanici nisu bili Holidej i Majlo, već Serano i Fejton. Obojica su jahali pravo u Mejsonovu klopku.

U stvari, Serano je pretpostavljao da su Alfonso i njegovi pratioci već davno napustili logor i da se nalaze na drugoj strani planinskog masiva. To je bio razlog što se nisu trudili da prikriju oblak prašine koji su dizali za sobom. No i da su hteli, nisu mogli mnogo da učine pošto je put bio prekriven debelim tepihom najfinije sitne prašine.

Napredujući dalje, njih dvojica su pojahali uz padinu držeći se sredine puteljka koji je vijugao između kamenja, peska nanetog odronima i nepravilnih stena koje su izvirivale iz tla. Nisu morali da traže tragove znajući da je to bilo jedino mesto na kome se mogao preći uspon.

Otprilike na polovini puta, konji su usporili hod, a jahači su ih cik–cak linijom poterali uz padinu. Ali, tada su se već uveliko nalazili na čistini i... baš u tom trenutku Alfonso i njegovi prijatelji otvorili su vatru.

Prvi pucanj odjeknuo je kao jedan produženi tresak. Pucnji su grmnuli jedan za drugim skoro u deliću sekunde. Fejtonov konj je uplašeno njisnuo i kleknuo na zadnje noge, dok se on nagnuo na jednu stranu. Promena rasporeda težine poremetila je ravnotežu i konj se već sledećeg trenutka prevrnuo i uz divlji njisak kliznuo niz padinu. Kao iskusni revolveraš, Fejton se pre toga nagnuo na drugu stranu, vešto izvukao nogu iz uzengija, i potežući pušku iz futrole, bacio se na padinu.

Dodirnuvši tlo, počeo je da se kotrlja, zatim je klizio nekoliko stopa, a onda vešto usmerio svoje kretanje ka zaklonu iza niske stene. Pošto mu je pošlo za rukom da stigne na sigurno, brzo je repetirao pušku i zapucao ka vrhu prevoja.

Njegovi pucnji prekinuli su ritam snažnih plotuna sa vrha, tako da su sada samo sporadični pucnji ometali Serana koji je, ležeći priljubljen uz konjski vrat, poterao životinju preko padine. Uspelo mu je da punom brzinom uleti u šumarak raznolikog žbunja da bi samo sekund –dva kasnije skočio iz sedla i ošinuvši konja po sapima, poslao životinju dalje.

Naravno, njegov manevar nije mogao da ostane neprimećen, tako da je brzo legao na zemlju, jer su sa vrha brda pripucali iz svih oružja. Pokrio je glavu rukama štiteći se od pokidanih grančica i trnja. Jedno tane otkinulo je komad kore samo nekoliko centimetara od njegovog lica.

Fejton je iskoristio taj trenutak, kleknuo i pažljivo nanišanio na čoveka koga je ugledao između stena. Ispalio je dva, a kada se čovek zaneo unazad, pogodio ga je i treći metak.

Bio je to Teks. Od pogotka se najpre trgao, a zatim savio u struku i već sledećeg trenutka poleteo niz strminu. Serano je kao opčinjen posmatrao let tela, ali je profesionalac Fejton iskoristio taj trenutak i brzo promenio položaj. Paljba sa vrha prevoja za trenutak je prestala, jer su dvojica preostalih ubica posmatrali kako njihov saučesnik pada u ponor.

Za to vreme, Fejton je bio prešao skoro polovinu rastojanja do vrha prevoja; onda ga je Alfonso spazio i počeo da puca kao mahnit. Jedan od hitaca bio je veoma precizan i pogodio je sedefnu dršku na Fejtonovom koltu i ona se u trenu rasprsla na komadiće. Udar taneta okrenuo je revolveraša na drugu stranu,

tako da je u okretu kliznuo dole i počeo da se kotrlja niz padinu. No, uspeo je da osloni nogu u jednu stenu i tako zaustavi propadanje; istovremeno, Serano je hrabro pripucao štiteći ga od paljbe sa vrha. Fejton je taj predah iskoristio da se pribere i skoči iza jednog oborenog debla, pucajući istovremeno ka zaklonu na vrhu.

Gore je Mejson za tren ustuknuo zaslepljen prašinom i sitnim komadićima krečnjaka, dok je Flemingu odleteo šešir sa glave. Ćutke su se pogledali, klimnuli glavom jedan drugom i požurili ka logoru. Obojica su se istovremeno vinuli u sedlo, a Fleming je uspeo da zgrabi i vođice tovarnog konja.

Hitro su okrenuli konje i poterali ih iz zaklona, okrenuvši se duž prevoja. Fleming je jahao prvi i gotovo je prešao „opasnu zonu" kada je Fejtonova puška odjeknula i jak trzaj ga skoro izbacio iz sedla. Pucanje je bio praćeno prodornom životinjskom njiskom i on se okrete; tovarni konj je bio pogođen... Jadna životinja je posrnula, a onda se preko glave strmoglavila sa prevoja ne pustivši više ni glasa.

Fleming je već zamakao u bezbednost šipražja na drugoj strani brda kada je, nisko pognut u sedlu, Mejson poterao konja preko brisanog prostora praćen kuršumima koji su mu fijukali oko ušiju. Begunci su znali da će biti strašno srećni ako se iz ovoga izvuku živi i nepovređeni.

Na drugoj strani padine, Fejton i Serano su požurili da stignu do svojih konja.

– Odlično si gađao, Feje – doviknuo mu je Serano.

Revolveraš je nešto progunđao pazeći kako silzi niz padinu; usput se pitao da li se pri klizanju njegov konj povredio. Kada je malo bolje pogledao, glasno je uzdahnuo: leva prednja noga konja bila je prignječena, a rana od metka na sapima ozbiljno je krvarila. Osim toga, životinja je na više mesta bila izgrebana i izubijana. Nemajući kud, Fejton ju je snažno mamuznuo prisiljavajući je da nastavi. No, posle nekoliko trenutaka su opet zastali, tako da ih je Serano brzo stigao.

– Grom i pakao! – povikao je odmerivši situaciju. – Nećeš moći da jašeš tu kljusinu!

Fejton opsova.

– Ne brini ti ništa za prokletu mrcinu. Nego... pogledaj šta je ona psina napravila sa mojim koltom.

Znajući da je Fejton jako privržen svojim revolverima, Serano oprezno odvrati – Ne brini se, Feje. Korice kolta mogu se popraviti, ali ova kljusina... hm... on te sigurno neće odneti daleko.

– Jahaću ragu dok ne padne na zemlju – promrmljao je besno.

– To ti neće mnogo vredeti. Najbolje bi bilo da krenemo za Melmeto i tamo nabavimo nekog novog konja. Osim toga, video sam kada sam pogodio i njihovu tovarnu životinju. Zato me ne bi iznenadilo ako bi se i Alfonso uputio u Melmeto da se tamo snabde potrebnim namirnicama.

Fejton je lagano klimnuo glavom i još jednom pažljivo razgledao polomljenu dršku svog revolvera. Mrzovoljno je sti-

snuo usne, a onda se neprijateljski iscerio: bilo bi dobro kada bi se u Melmetu susreo sa Mejsonom i Flemingom.

Tada bi neko od njih dvojice morao da plati što mu je uništio dršku omiljenog oružja.

* * *

Kada su Holidej i Majlo dojahali na mesto obračuna, malo su razgledali tragove pretpostavljajući šta se odigralo.

Naime, sa određene udaljenosti su čuli pucnjavu i brzo poterali konje. No, sada je na poprištu borbe sve bilo tiho i mirno.

– Dva konjanika – rekao je Majlo razgledajući trag koji je cik–cak linijom vodio uz brdsku kosinu. – Jedan je ovde skočio iz sedla, a drugi tamo dalje. Rekao bih da je ovaj ovde bio pogođen, ili je pak iskočio zato što su mu pogodili konja. Vidiš, na stenama ima tragova nečije krvi.

– Onaj drugi čova uspeo je da se dočepa šipraga – dodao je na to Holidej. – Delsi! Tamo je neko telo! Vidi, dole, tačno desno ispod tebe! Zaglavljeno je između oborenog debla i nekih stena. Vidiš li ga?

Majlo je morao da pređe deo padine, a zatim se lagano spustio u podnožje gde je ugledao Teksov leš; nešto dalje od njega, ležalo je telo tovarnog konja.

– Neko je ostao bez hrane i vode – dobaci mali rendžer kratko.

Holidej je klimnuo glavom i nastavio lagano da jaše između stena u podnožju planine, sve vreme se pitajući da li je o ovom okršaju bilo još pogođenih. Po njegovoj računici okršaj se zbio između Mejsonove bande s jedne strane, i Serana i Fejtona sa druge. Što se Doka tiče, on nije potcenjivao Fejtona. Znao je da je to jedan od najopasnijih revolveraša na Divljem zapadu, čovek koji je do sada za sobom ostavio čitavu kolonu humki. On nije bio od onih revolveraša koji su lovci na slavu. Da je bilo tako, onda bi sigurno postao mnogo poznatiji od Bilija Kida, Divljeg Bila Hikoka kao i mnogih drugih koji su u to vreme krstarili prostranstvima Zapada. Bio je čudan čovek, taj Fejton, razmišljao je Dok. Prava usamljena zverka. Bilo je najteže naljutiti ga i izazvati, jer se držao veoma povučeno. Ali kada bi se dočepao svojih koltova, reagovao je kao munja.

Nešto kasnije, Dok je zaključio da je jedan od Fejtonovih revolvera oštećen, jer je na padini otkrio nekoliko komadića njegove sedefne drške. Dobro je poznavao revolveraše i znao je da ga je to razljutilo više nego bilo šta drugo...

– Hej, Dok! – povikao je Majlo pokazujući na gomilu škriljaca na kraju koritastog udubljenja. – Tamo je stajao neki ozbiljno ranjeni konj. Na stenama ima tragova krvave dlake. Vidiš li trag? Konj je ozbiljno povređen i neće daleko odneti svog jahača.

Dok klimnu glavom.

– Razmišljao sam o svemu tome, Delsi. Naime, onaj ko je izgubio tovarnog konja sa kompletnom zalihom hrane, sigurno je odjurio odavde glavom bez obzira. U suprotnom, bar bi pokušao da spase namirnice. Verovatno je to bio Mejson, a Serano i Fejton su ga pucnjevima oterali sa prevoja. Sve se desilo munjevito,

inače bi samo lud čovek odjurio u pustaru bez ikakvih namirnica. Zato mislim da će morati da svrati u Melmeto koji je u ovom trenutku najbliži gradić.

– Da, da.. – složi se rendžer. – A čovek koji jaše ranjenog konja takođe će morati da pođe tamo. Hm... taj konj ga sigurno neće preneti preko pustinje.

– Dakle... stvari u Melmetu se mogu gadno zakuvati. Zato bi bilo najbolje da i mi krenemo tamo.

Majlo se složio, pa su lagano jašući obišli oko podnožja planine, tražeći drugi trag koji bi vodio ka vrhu. Tom prilikom su gotovo naleteli na Linvudovo smrskano telo.

Ćutke i ozbiljnih lica, umotali su leš u ćebe i privezali ga na leđa jednog tovarnog konja. Životinji se isprva nije dopao težak miris ustajale krvi i smrti, ali se posle kratkog vremena navikla.

Dvojica prijatelja su se zajedno sa svojim nemilim tovarom uputili prema Melmetu.

* * *

Doktor Džeri Kirkland nije bio naviknut na jahanje. U Feniksu je uvek išao pešice ili pak lakim kolima, ako su kuće pacijenata bile suviše udaljene. Teško je podnosio dug boravak u sedlu, iskreno uveren da mu je koža na unutrašnjoj strani butina već oderana.

Proveo je jednu vrlo neprijatnu noć u otvorenoj preriji, neprestano se okrećući i prevrćući na ležaju. To nije bilo samo zbog neravnog ležaja i neudobnosti, već i zbog toga što je bio zabrinut za Nensi. U stvari, znao je da će gospođa Aplson da brine o njoj, samo... Šta će se desiti ako je „uhvati" neki od njenih napada?

Stresao se od jeze i straha, jer na pitanje nije imao odgovor. Samo se ponadao da će gospođa Aplson imati dovoljno vremena da pozove doktora Stenviša.

U stvari, Nensi je bila snaga koja ga je pokretala i zbog koje je i činio sve ovo. Jer, veće količine zlata i novca nikada nisu interesovale Džerija Kirklanda. U toku školovanja morao je da radi, jer su mu roditelji bili siromašni. Pošto je vrlo rano napustio kuću, prihvatao se raznih fizičkih poslova kako bi mogao da plati potrebne knjige i malu vlažnu sobu u blizini fakulteta. Od roditelja nikada nije tražio pomoć, ali su mu oni povremeno slali manje svote koje su uspeli da uštede. Kasnije, kada je završio i počeo da radi, nije bio u stanju da im uzvrati i to ga je svih ovih godina strašno mučilo. Naime, čim je završio fakultet, majka se razbolela od velikih boginja i umrla. Otac joj se pridružio vrlo brzo, a on nije bio u stanju da mu pomogne. To, kao i Nensinu zagonetnu bolest, nosio je godinama kao ogroman, težak i pretežak teret.

Zlato je moglo da popravi situaciju i poboljša Nensino stanje. I on je krenuo da ga pronađe. Bilo mu je jasno da se ne može meriti sa ljudima kao što je Alfonso Mejson ili pak, Serano i njegov revolveraš Fejton. Ali, njemu je bilo poznato nešto što oni nisu znali: to je bio put do „Kojotovog kanjona". Ako bi samo mogao da izdrži ovaj tempo jahanja, moglo se desiti da na cilj stigne prvi.

Naime, odmah kada pređe planinski lanac, trebalo bi da naiđe na neki dru-

gi, retko korišćen put koji je vodio kroz ravnicu vulkanskih stena i bio prošaran retkim naslagama slanog peska; taj put je trebalo da ga odvede do same jugoistočne ivice prostranstva nazvanog „Kojotov kanjon". U stvari, bila je to prostrana dolina velika kao i osrednja pustinja. Pretpostavljao je da će ostali poći normalnim, uobičajenim putem kroz pustinju Sonora i onda prići „Kojotovom kanjonu" sa jugoistoka. Ako se sve bude dobro odvijalo, trebalo je da tamo stigne jedan, a možda i dva ili tri dana pre drugih. Tako bi imao dovoljno vremena da pronađe zlato i uzme deo za koji proceni da mu je potreban.

Kada to učini, napustiće oblast putem kojim je i došao i tako se neopaženo izvući. I to samo zbog toga što je znao nešto što drugi nisu znali, a to je bio tačan položaj karavana sa zlatom.

Zbog svog jahačkog neiskustva, imao je dosta muke da usmeri konja uz planinsku padinu, odnosno prema prevoju na vrhu. Uz put je video sveže tragove nekog klizanja niz kosinu, ali tragovi u divljini nisu za njega imali nikakvo značenje. On je bio gradski čovek, apsolutno nevičan i nevešt u bilo čemu vezanom za divljinu i snalaženje u prirodi.

I tako, umesto da konja prema vrhu usmeri cik–cak linijom, doktor ga je poterao pravo uz padinu. Posle nekog vremena, umorna životinja je počela da se opire; ne znajući šta da uradi, doktor joj je grubo zario mamuze u slabine, a zatim je ošinuo vođicom po vratu pokušavajući da je natera da pođe uzbrdo.

Međutim, jedan kraj vođica slučajno je zakačio konja po oku tako da je žestoko trgao glavu i udario doktora u lice baš u trenutku kada se on nagnuo napred u sedlu. Usledio je snažan udarac u nos, a odmah zatim i lagano krckanje osetljivijih kostiju nosa. Oštar bol preneo se kroz vilice i usne, sve do potiljka. Iako ga je udarac ošamutio toliko da je počeo da klizi iz sedla, doktor je ipak instinktivno zategao vođice i svom težinom povukao konja unazad: tako je, padajući niz strminu, doktor Kirkland povukao sa sobom i konja koji mu je svom snagom pritisnuo nogu, dok su mu se pod teretom oštri vrhovi kamenja zarili u meso.

Razdirući bol prostrelio ga je celim telom. Učinilo mu se da ponovo čuje krckanje polomljenih kostiju, a posle toga je izgubio svest. Uplašena, životinja se prevaljala preko njega i zagrebala kopitama očajnički tražeći neki oslonac. Tek posle nekoliko metara konj je uspeo da stane na noge i uspravi se na jednoj okruglastoj kamenoj platformi. I dok se prašina lagano razilazila, životinja je mirno stajala podrhtavajući celim telom, frkćući, trepćući povređenim okom i pomalo tresući glavom.

Kirkland je nepomično ležao na padini obasjan žarkim zracima sunca.

U tom istom položaju našla ga je Džoan Medouz, gotovo četiri sata kasnije. Naime, njen konj je laganim kasom došao do padine i nekoliko puta zarzao od zadovoljstva što je našao društvo.

Naravno, Džoan je sjahala da pomogne nepoznatom čoveku, a onda sa zaprepašćenjem konstatovala da se radi o nekom koga dobro poznaje. Odmah je maramicom natopljenom u vodu oprala

krvavo doktorovo lice i podigla ga u polusedeći položaj. Posle nekoliko trenutaka on je otvorio oči, ali mu je trebalo mnogo duže pre nego što je uspeo da usredsredi pogled i progovori.

– Mislim da vam je noga slomljena, doktore – konstatova Džoan zabacivši na potiljak svoj maleni šeširić. – Bojim se da ću morati dobro da je utegnem, pa da tek onda krenemo dalje.

Doktor Kirkland zatrepta i konačno klimnu glavom.

– Sada... prisećam se šta se desilo – rekao je, dok mu je lice poprimilo ozbiljan, a onda uplašen izraz.

– Šta... šta nije u redu...? – upita Džoan brzo i sama uplašena njegovom neočekivanom reakcijom.

– Ja.. oh... Otkuda... Izvinite... vi to ne biste razumeli, gospođuce Medouz – promucao je zabrinuto. – A vi? Šta vi ovde radite, gospođice? Stvarno mi nije jasno da se još ranije nisam iznenadio što vas ovde vidim...

– Pa, bili ste tek upola svesni. Što se tiče mog prisustva ovde, mogu da vam kažem da pokušavam da stignem neke moje prijatelje, a to su gospodin Holidej i gospodin Majlo. Nadala sam se da ću ih stići još sinoć, ali konj mi je preko noći uspeo da se oslobodi i odluta, tako da sam provela dosta vremena tražeći ga.

Kirkland nabra obrve.

– Holidej i Majlo? A zašto... Ovaj... znate li kuda su otišli? Pošli su pravo u pustinju... Zamislite!

Džoan odmahnu rukom.

– Znam, doktore, zanam. Uputili su se do nekog mesta koje se zove nekakav kojot ili tako nekako... I kao što sam rekla, nadala sam se da ću ih stići pre nego što zađu u pustinju.

Kirkland stisnu usne pokušavajući da savlada bol.

– I ja sam pošao tamo – rekao je obazrivo. – A znate li... Ovaj... zbog čega su se oni uputili u „Kojotov kanjon"?

Ona ga pogleda pravo u oči.

– Znam, doktore, ali u ovom trenutku nisam ovlašćena da o tome govorim.

On je uspeo da se osmehne slabim smeškom.

– To je sasvim u redu, gospođice Medouz. Ja znam sve o nestalom karavanu sa zlatom i o starom Linvudu. U stvari, vrlo je verovatno da o tome znam više nego Holidej i Majlo... Ili pak svi ostali...

– Ostali? – ponovi Džoan osećajući kako je nešto steže u grlu. – Ko su ti ostali?

Doktor uzdahnu.

– Alfonso Mejson je sigurno jedan od glavnih. Taj prokletnik je oteo sirotog Linvuda iz moje ordinacije. Onda... mislim da je Serano, vlasnik „Kvin Lili" takođe negde ovde. Naravno, svi znamo da on nigde ne ide bez svog vernog revolveraša Fejtona.

Džoan se uozbilji.

– Sada shvatam. Oni su bili prisutni u salunu kada se Linvud izrekao o tom blagu. Oh, sve sam čula, doktore, zaista sve... Holidej i Majlo su pošli da nađu taj novac i predaju ga državi. Sam Holidej mi je natuknuo tu mogućnost.

Kirkland poče da izbegava devojčin pogled.

– Moram da vam priznam i kažem da je moj interes lične prirode. Želeo sam da dođem do izvesne količine tog zlata kako bih odveo ženu u Evropu i tamo pokušao da je izlečim kod najboljih lekara. Zaista sam se nadao da joj oni mogu pomoći, gospođice Medouz. Ali sada, – dodade on tužno – sada sam ispao iz trke. I eto... da li bih mogao da tražim od vas da... da po mojim uputstvima previjete i podvežete nogu i da skrenete sa puta toliko koliko vam bude potrebno i ostavite me u Melmetu. U gradu bih dobio odgovarajuću medicinsku pomoć što mi je u ovom trenutku najvažnije.

– Naravno da možete, doktore – odvrati Džoan bez kolebanja. – Biće mi drago da učinim nešto za vas.

– Hvala vam – odvrati čovek sa osmehom. – Zauzvrat, ja ću vam reći ono što ostali ne znaju – dodao je malo tiše i pogledao je pravo u oči. – Ja tačno znam gde se blago nalazi. Poznati su mi glavni putokazi, a znam i kraći put do „Kojotovog kanjona".

Džoan iznenađeno izvi obrve.

– Odakle vi sve to znate, doktore?

Kirkland uzdahnu.

– Kada je Linvud došao svesti, jednostavno sam ga ispitao. Nećete verovati šta sve ljudi pričaju kada se povrate iz narkoze, gospođice! Bojim se da sam iskoristio osetljivo stanje tog starca i saznao ono što mi pri sasvim čistoj svesti nikada ne bi rekao. No, sada je svejedno... Što se njega tiče, bio je toliko predusretljiv da mi je rekao sve što je znao. Ja nikada ne bih izneverio njegovo poverenje i... pa, mogu reći da sam hteo da uzmem samo onoliko koliko mi je bilo potrebno da pomognem Nensi. U stvari, kada se kasnije potpuno osvestio, sam se ponudio da mi otkrije kako da nađem blago, dok bi on sa mnom podelio deo nagrade. Linvud nije gramziv čovek i siguran sam da mi ne bi zamerio što ću vam pod ovim okolnostima kazati sve što znam, gospođice Medouz. I njemu će biti draže da do blaga pre stigne vaš prijatelj Holidej nego da ga uzmu Mejson ili Serano.

Džoan klimnu glavom.

– Dobro, o tome ćemo detaljnije razgovarati kada stignemo u Melmeto i kada vas smestim u postelju.

– U redu samo... Da li biste bili dobri da mi odande organizujete prevoz do Feniksa?... I to što pre? Strašno sam zabrinut za Nensi...

Ona se osmehnu.

– Pretpostavljam da hoću. A sada ću da potražim nešto što ću moći da iskoristim za vašu nogu. Ne brinite se, trudiću se da ne bude bolno...

Kirkland uzdahnu. Iako je Džoan bila ljubazna, znao je da će „nameštanje" noge strašno da boli. No, sada nije imao kud. Morao je da čeka i potrudi se da bude izdržljiv.

* * *

Alfonsu se nije dopadalo što ih prate Serano i Fejton. Iako su on i Fleming prilično odmakli, s vremena na vreme bi se okretali i zapažali oblak prašine koji su dizala ova dvojica jašući za njima. Ipak, bio je ubeđen da ih gonioci ne mogu stići, pošto ih sada više nije usporavao tovarni konj; no, to je imalo i

svoju lošu stranu, jer su ostali bez potrebnih namirnica.

To ga je zabrinjavalo više nego što je hteo da pokaže. Iako ništa nije rekao na Flemingov predlog, izgleda da će jedino rešenje biti da svrate u Melmeto i nabave nove zalihe.

Dok su odmarali konje na jednom uzvišenju, pažljivo je prineo durbin očima i osmotrio put iza njih; u stvari, zabrinjavalo ga je što se već duže vreme nije pojavljivao oblak prašine i pošto je bio prilično sumnjičav, odmah je pomislio da je u pitanju neki trik. Još jednom je lagano prešao durbinom ceo predeo, a onda se naglo zaustavio.

– Gle, gle, neka me nosi vrag... Fejton i njegov gazda jašu na istom konju...

Fleming zadovoljno pljunu.

– Onda ćemo im lako umaći.

Alfonso nabra obrve.

– Možda. U Melmeto ćemo stići pre njih, ali ne znam da li ćemo imati dovoljno vremena da sve pribavimo i odemo iz grada pre nego što dođu...

– Hoćeš da ih ponovo sačekamo u zasedi?

Ovaj pomalo nervozno odmahnu rukom.

– Neće ponovo uleteti u zasedu, znam to. No, možda bismo ipak mogli da ih sredimo... Ti si dobar strelac i nije loša ideja ako pokušaš sa svojom „springfildkom". Hm... sa koje udaljenosti bi mogao da pogodiš njihovog konja?

Fleming je bio iznenađen ovim pitanjem. Ipak, brzo je prišao konju i iz futrole na sedlu izvukao pušku teškog kalibra. Zatim je zavukao ruku u bisage i odatle izvadio malu kartonsku kutiju sa sjajnim poklopcem; skinuo ga je i pažljivo uklonio neki pamučni uložak. Onda ju je ponosno podigao, a na svetlosti sunca mutnim metalnim sjajem blesnula su dva metka superteškog kalibra. Fleming je pažljivo uzeo jedan i sa zadovoljstvom ga osmotrio.

– Veliko ubrzanje i domet – dobacio je ponosno. – Specijalno punjenje tako da može da ubije krupnu divljač na rastojanju od... otprilike šest stotina do sedamsto metara.

– Odlično – odvrati Mejson sa osmehom. – To bi nam dalo dovoljno vremena da umaknemo izvan domašaja njihovog oružja. Misliš li da bi odavde mogao da ih pogodiš?

Fleming se osvrnu i osmotri teren.

– Pa... ovo nije loše mesto. Kada budu izašli iz onog šipražja, naći će se na otvorenom. Ali... ako se popnem do onamo, pretpostavljam da bih mogao pogoditi konja kada budu prolazili pored one plitke uvale u ravnici – dobaci i zadovoljno se osmehnu. – A ako bih nanišanio malo više i pogodio jednoga od njih, sigurno bih, s obzirom na jačinu kuršuma, obojicu skinuo iz sedla. Samo...

– Ostavi se sada jahača – presekao ga je Mejson. – To je suviše rizično. Mogao bi da ih promašiš, a onda bi sve propalo. Obori ti konja pod njima i biće sve u redu.

Fleming slegnu ramenima, isprazni magacin puške i ubaci u cev metak sa specijalnim punjenjem. Zatim je otišao desetak koraka dalje i nekoliko minuta nameštao odgovarajuću podlogu za

ruku. Kada je završio s tim, lagano je legao i svu pažnju usredsredio na nišan.

I Mejson je shvatio da uskoro nailazi odlučujući trenutak, pa je čekao ne pomerajući se. Imali su mogućnost da ispale samo jedan hitac i on je morao pogoditi metu. I mada je očekivao pucanj, posle nekoliko sekundi je uplašeno odskočio pošto je puška grmnula kao top. Od udara kundaka Fleming se trgao unazad i nešto ljutito progunđao.

Pucanj je kao grmljavina preplavio ravnicu i odbio se o brda ugušujući Baraunovu psovku.

– Đavola! Promašio si!

Fleming je još uvek ležao i lagano trljao rame i deo obraza. Onda je podigao glavu i pogledao konja u ravnici; video je kako se životinja zanela u stranu, a Serano zategao vođice... Zatim je konj poskočio čitav metar unazad i srušio se na zemlju kao da mu je neko odjednom sasekao sve četiri noge. Odmah zatim, oba konjanika su pala na zemlju.

Mejson je iznenađeno zinuo gledajući konjanike koji su instinktivno otpuzali do najbližeg udubljenja u zemlji. Konj je, međutim, ležao nepomično.

Fleming je poskočio, bacio šešir uvis i neobuzdano kliknuo – Jipii! Mislim da je rastojanje veće od pola milje!

– Do đavola, ovako nešto još nikada nisam video! – viknuo je Alfonso bacajući zadivljene poglede prema svom gorostasnom pratiocu. – Čuo sam da je tako nešto moguće i da se događa, ali prvi put to vidim svojim očima – dodao je, obgrlio Fleminga rukom i prijateljski ga potapšao po ramenima. – To je bio vraški precizan hitac, prijatelju!

Ovaj se široko osmehnu.

– Ostao mi je još jedan metak...

– Za sada će biti bolje da ga sačuvaš – odvrati Mejson odsečno. – Nema smisla da se sada zadržavamo sa njima. Ostvarili smo ono što smo želeli, zar ne? Uspećemo da odemo iz Melmeta pre nego što oni stignu. Dok dođu do grada, mi ćemo biti u pustinji, na pola puta do „Kojotovog kanjona".

Ubrzo su bili u sedlima. Jahali su ivicom prevoja ne ustežući se da se javno pokažu, pošto su znali da su van domašaja Seranovog i Fejtonovog oružja.

* * *

To isto popodne, Holidej i Majlo su naišli na vlasnika saluna i njegovog revolveraša. Dva čoveka su se umorno vukla putem prema Melmetu noseći na leđima svoju opremu, ali i bisage sa hranom i čuture pune vode.

Kada su Dok i mali rendžer naišli, oni su se sklonili i stali pored puta. Za svaki slučaj, Fejton je stvari koje je nosio premestio u levu ruku, a desnu spustio blizu kolta, onog sa neoštećenom drškom.

Holidej mu dobaci jedan komad sedefa koji je toga jutra našao na planinskoj padini.

– Možda će ti ovo trebati da zalepiš dršku, Fejtone! – dobacio je kratko.

Revolveraš ga je samo hladno odmerio.

– Vas dvojica zaista satirete konje – „primetio" je mali rendžer i pogledao u Serana. – Ovaj poslednji na koga smo naišli bio je raznet kao da ga je udarila

granata. Hm... to mora da je bila puška teškog kalibra.

– Alfonso Mejson i možda Fleming – odbrusio je vlasnik saluna smrknuto. – Ne znam kako su to uspeli. Bilo smo pola milje udaljeni od vrha kada je nešto strahovito grunulo. Mahinalno sam trgao vođice da skrenem konja u stranu i... kunem se da mi još uvek nije jasno šta nas je to pogodilo. Strahovita snaga nas je zajedno sa životinjom podigla sa zemlje i odbacila čitav metar. Konj je pao, a mi smo se sunovratili na zemlju.

Dok i njegov prijatelj izmenjaše poglede.

– Šta ti misliš o tome, Delsi? – upita Holidej kratko.

– Možda je u pitanju „šarpovka" ili naročito prepravljena stara „springfildka".

– Fleming koristi „springfild" pušku – dobaci Fejton tiho, a Majlo potvrdno klimnu glavom. – Mora biti da je imao metke sa duplo većom količinom eksploziva kada su imali toliki domašaj i jačinu – dodade rendžer zamišljeno.

Fejton nije rekao ništa, ali je Serano vidno prebledeo.

– Čini mi se da bi nas dvojica mogli na vašem konju do Melmeta – dobacio je muklo. – Šta kažete?

Prijatelji se zgledaše, a Holidej se kratko nasmeja.

– Već imam jednog putnika – odvratio je pokazujući palcem preko ramena. – Zove se Linvud.

– On je mrtav. Biće mu svejedno ako ga ovde istovarimo i ostavimo da jedno vreme pričeka.

Holidejeve oči se opasno suziše.

– Radije bih na tovarnom konju vodio njega nego što bih dopustio da mi vi isprljate sedlo, Serano.

Fejton pomeri ruku prema koltu.

– Ni makac! – upozorio ga je Majlo i već sledećeg trenutka, ovaj je gledao u cev njegovog teškog kolta. No, mali rendžer se nije tu zaustavio; mamuznuo je konja i već sledećeg trenutka drškom snažno lupio revolveraša po glavi.

Naravno, odmah je reagovao i Serano. Ipak, ni on nije uspeo da izvuče oružje, jer je Dokova čizma u istoj sekundi „pronašla" njegovu bradu. Odmah zatim, pao je i bolno zastenjao.

Prijatelji su mamuznuli konje i mirno nastavili put.

– Od ove dvojice nismo napravili prijatelje – dobacio je Majlo.

– I zbog toga neću moći da spavam – podsmehnuo se Holidej tiho.

Majlo se osmehnu i oni ćutke nastaviše put.

* * *

U blizini Melmeta, Alfonso Mejson se predomislio; odlučio je da ne svraća u grad. Naime, kada su blizu puta naišli na neku šumu, malo su skrenuli i stigli na jedno uzvišenje odakle se pružao pogled na malu dolinu u kojoj se nalazio ranč: koliba od brvana sa kamenim dimnjakom, upola sagrađena staja i štala tek sklepana od starih crvotočnih dasaka. Na okolnim zelenim i sočnim pašnjacima pasli su mnogobrojni konji i ugojena goveda.

Dva prijatelja zategoše vođice, a Alfonso zadovoljno klimnu glavom i poče da zavija cigaretu.

– Ovo je zaista prijatan prizor za umorne oči – rekao je. – Tamo dole su odmorni konji i hrana koja kao da čeka na nas.

Fleming ga odmeri ispod oka.

– Iz dimnjaka se vije dim... To znači da u kući ima nekoga.

Mejson kresnu palidrvce i odbi prvi dim.

– Pa šta?

Fleming začuđeno izvi obrve, a onda, kao da se nečeg setio, slegnu ramenima.

– Da... jasno mi je. Mogli bismo uštedeti sebi dug put do Melmeta.

– Onda hajdemo.

Mejson potera konja pravo prema kući. Iz brvnare je iznenada izašao čovek sa puškom u ruci i stao na trem. Iza njega se, u dovratku, pojavila žena koja je imala oko četrdeset godina i radoznalo odmerila neočekivane posetioce.

Čovek sa puškom podiže ruku.

– Nemojte prilaziti bliže. Bar ne u ovo doba dana.

Duge senke već su se širile dolinom i dvojica bandita zategoše vođice.

– Polako, mister – odvrati Mejson osmehujući se. – Nismo nameravali da vas plašimo. A još manje vas, gospođo – dodao je učtivo i prstom dodirnuo obod šešira. – Pošto smo zalutali, zaista nam je drago što smo naišli na nekog živog. Dolazeći putem prema Melmetu verovatno smo negde pogrešno skrenuli i sada ne znamo gde smo.

– Da, to je moguće – odvrati rančer lagano spuštajući pušku. – Dosta ljudi se izgubi na tom putu za Melmeto. Ako želite, pokazaću vam kuda treba da idete.

Alfonso Mejson se i dalje smešio.

– Bili bismo vam zaista zahvalni, ako biste učinili tako nešto, mister. Onda je podigao glavu i omirisao vazduh. – Oh, smeo bih da se zakunem da ovaj miris dolazi od sveže ispečene pite od jabuka... i nekog privlačnog, tek završenog jela. Inače... moram da vas zamolim za oproštaj što nam creva krče kao crkveni hor. Vidite i sami da smo ostali bez tovarnog konja; na planini se okliznuo i završio na dnu klisure. Zbog toga od juče u podne nismo ništa okusili. Ali, dobro... šta da se radi. Ipak, mirisi su tako privlačni....

I pre nego što je rančer uspeo bilo šta da odvrati, njegova žena se umeša u razgovor:

– Edmunde, ovi ljudi su gladni, a mi u kući imamo obilje hrane za večeru. Mogli bi da večeraju sa nama, a kada završimo i bude još dovoljno vidno, možeš im pokazati put za Melmeto.

Farmer se okrete i oštro je odmeri.

– Čekaj, Sali, ne znamo o kome...

Lukavi Mejson je to odmah iskoristio.

– Gospođo, ne morate nas dva puta pozivati – dobacio je silazeći s konja. Naravno, Fleming je odmah krenuo njegovim primerom. – Zaista ne morate kad hrana ovako divno miriše.

Žena porumene od zadovoljstva, a rančer bespomoćno odmahnu rukom. Sada nije mogao da bira. Zato je zakoračio u stranu i mirno propustio dva stranca u kuću.

Mejson i Fleming su se dva puta poslužili; jeli su halapljivo i ćutke. Domaćica je uživala u njihovom apetitu, dok je rančer jeo potpuno mehanički i bio veoma ćutljiv.

Kada su završili, Mejson ustade, pogleda ženu i ljubazno se osmehnu.

– Gospođo, jelo je bilo zaista izvrsno – rekao je popuštajući opasač za nekoliko rupica. – A i kafa je odlična – dodao je. – Voleo bih da popijem još jednu šolju.

– A ne, nema potrebe da ustajete! – dobacio je Alfonso i podigao ruku. – Sigurno ste se umorili spremajući ovoliku hranu. Evo, sam ću se poslužiti – dodao je ljubazno.

Žena je taman htela da se zahvali, ali već u sledećem trenutku Mejsonov kolt je rigao vatru. Siroti rančer nije stigao da kaže bilo šta, već se bez glasa srušio sa stolice. Užasnuta nenadanim obrtom događaja, žena je vrisnula i stavila šaku na usta. Nije mogla da shvati da se u sekundi lice ljubaznog stranca pretvorilo u bezizražajno lice ubice.

Što se Alfonsa tiče, nekoliko trenutaka je oklevao, a onda uperio pištolj prema ženi. Čuo je Fleminga kako nešto viče, ali je ipak povukao oroz mada nije ni znao gde puca.

– A sada na posao! – rekao je okrenuvši se. – Pokupićemo hranu koju nađemo, a onda idemo napolje da izaberemo par dobrih konja. Šta je, šta me gledaš? – dodao je videvši da Fleming još uvek stoji i pomalo ukočeno.

– Ništa, samo...

– U čemu je problem?

– Nisi trebao ubiti domaćicu... Zar ti je promaklo koliko je zgodna? Mogli smo se malo zabaviti, a onda...

Alfonso odmahnu rukom.

– Žao mi je, ali za tako nešto nemamo vremena. Znaš i sam da žena nije mogla ostati u životu, jer nas je mogla detaljno opisati. Najmanje što nam je sada potrebno je neki uporni čuvar zakona željan slave. Nego, hajde, nađi neki džak i potrpaj svu hranu koju nađeš! Ja idem napolje da osmotrim konje.

Fleming samo klimnu glavom i krenu prema ostavi.

Ipak, nije bio sasvim rapoložen. Slutio je da im ljudi koje za sobom ostavljaju neće doneti ništa dobro.

* * *

– Još je živa – rekao je Majlo koji je zajedno sa Holidejem podigao ženu sa poda i stavio na krevet. – Na sreću, rana nije strašna. Izgleda da se pri padu udarila na ćošak stola i odmah onesvestila... Zato ovde ima toliku modricu.

Stojeći pored kreveta, Holidej je opipao ženin puls i pažljivo podigao kapak na podnadulom i modrom licu.

– Biće dobro ako nema prelom lobanje... – izustio je jedva čujno. – Čini mi se da je i vilica naprsla...

– Životinje! – besno povika Majlo. – Zar su ovo morali da učine? I sve zbog konja i nešto hrane... A pogledaj čoveka: lice mu je naprosto razneto... Samo kada ih se dočepamo...

Naravno, ni Holidej ni Majlo nisu bili ljudi koji su gubili vreme u praznim pretnjama. Osim toga, odlično su se

razumeli i bez reči: zato nije trebalo da govore bilo šta govore jedan drugom. Jer, za njih su Alfonso i Fleming već bili mrtvi ljudi.

Isto tako, znali su da ženu moraju odvesti do najbližeg lekara, bez obzira koliko to remetilo njihove planove. Njihova obaveza je bila da pokušaju da je spasu. Ostalo će odrediti sudbina.

I zato su brzo pronašli kola u štali, upregli u njih dva konja iz korala, a zatim na jastuke i ćebad položili ranjenu ženu. Njenog muža i Linvuda dobro su umotali i stavili u drugi kraj. Sada je tužni teret bio spreman i mogli su da krenu.

Put su prešli ćutke, bez ijedne izgovorene reči.

Kada su stigli u Melmeto, već je bio mrak, a svetla gradskih svetiljki jasno su se ogledala u baricama na kolovozu. Na jednoj kući neobično žute boje nalazila se tabla sa natpisom „doktor".

– Doveli smo vam jednu povređenu ženu, doktore – rekao je Dok zbunjenom čoveku sa okruglim naočarima koji se pojavio na vratima. – Ranjena je i dobro udarena. Tu su još i dva muška leša.

Čovek zaprepašćeno ustuknu.

– Šta se to, đavola, večeras desilo sa ovim svetom? Deset godina se vučem ovim, od sveta zaboravljenim mestom lečeći dečje krajnike, boginje, vadeći zube i porađajući žene. A onda, iznenada, jedne večeri dobijem...

– Hoćete li ih primiti ili ne? – prekide ga Holidej nestrpljivo. – Žena je teško povređena.

– U redu, u redu... obuzdaj nerve, mladiću. Stvar je u tome što sam jako zauzet – dodao je i bacio kratak pogled prema kolima. – Ove mrtve odvezite nešto niže, do Kena Akruma, pogrebnika; ženu ću naravno primiti i pregledati je u ordinaciji.

– Ja ću pronaći pogrebnika – kratko dobaci Majlo.

Holidej klimnu glavom i požuri do kola; zatim je pažljivo podigao ženu i odneo je u kuću. Dok ju je lekar pregledao, držao mu je specijalnu svetiljku.

– Ima sreće, jer ju je metak samo okrznuo – rekao je dokor najzad. – U pitanju je teška kontuzija, ali nema preloma lobanje. Trenutno ne mogu mnogo da učinim za nju, jer treba da završim sa drugim pacijentom. Radi se o mom kolegi koji je slomio nogu, znate... Onda treba...

– Samo vi završite posao, doktore – prekide ga Dok. – Ja ću u međuvremenu očistiti krv i pripremiti pacijentkinju za previjanje.

Čovek ga zahvalno pogleda.

– U redu. mister. Hvala vam unapred. Ljudi su obično izbezumljeni i nervozni kada dođu ovamo... Hvala, zaista.

Lekar se okrenuo i brzo otišao u susednu prostoriju. Odmah zatim, na vratima se pojavila Džoan Medouz.

– Dok, ipak si ti! Pomislila sam da je to tvoj glas, ali...

Holidej iznenađeno podiže glavu. Nekoliko trenutaka ju je posmatrao kao opčinjen, a onda joj pružio ruke i čvrsto je zagrlio.

– Šta ti, kog vraga, ovde radiš? – zapitao je. Ipak, pre nego što je dozvolio da mu odgovori, nežno je pomilovao po kosi.

Džoan mu je ukratko ispričala zašto je krenula na put i šta joj se sve do sada dogodilo.

– I tako sam dovela ovamo doktora Kirklanda, jer je lekar morao da mu namesti nogu – kazala je završavajući. Onda je kratko uzdahnula i dodala – Moram ti još nešto reći, Dok. Doktor mi je priznao da je razgovarao sa starim Linvudom, odmah pošto se ovaj probudio iz narkoze. On tačno zna kako da nađe nestalo blago, a poznaje i drugi, mnogo kraći put do „Kojotovog kanjona". Rekao mi je pravac, ali mislim da će tebi objasniti mnogo detaljnije ako misliš da bi trebalo da znaš.

– Naravno da bi trebalo da znam – potvrdio je i pokazao prema onesvešćenoj ženi. Ukratko je ispričao Džoan o putu i opisao kako su pronašli povređenu. Prekinili su razgovor kada se doktor vratio u sobu brišući sa ruku zrnca stegnutog gipsa.

– Dobro, to je sređeno mada... kolega se onesvestio od bola. No, to je normalno... za njegove godine. Odmoriće se i biće sve u redu.

Pošto je doktor pregledao ženu, Holidej ga upita – Šta mislite, koliko će vremena proći pre nego što se osvesti? Morao bih da razgovaram sa njom.

Čovek sa okruglim naočarima slegnu ramenima.

– Mislim da će doći k sebi za sat ili dva. Znate, to je teško precizno reći. Zato će biti najbolje da pričekate. U svakom slučaju, možete sedeti u mojoj čekaonici.

Holidej i Džoan krenuše tamo.

– Šta sada nameravaš? – upita je Dok posmatrajući devojčino umorno lice.

– Oh... mislim da bih mogla da pođem sa vama. Bila bih vam korisna... bar tako pretpostavljam.

Još pre nego što je završila, Holidej je odmahivao glavom.

– Ne, Džoan, žao mi je... Koliko god bih želeo da budemo zajedno, ali... suviše je opasno. Mislim da bi bilo najbolje da se vratiš u Feniks.

Ona pokuša da se usprotivi, ali je Dok bio nepokolebljiv.

– Dobro, dobro... ne želim da se prepirem s tobom – odvratila je umorno i okrenula se na drugu stranu.

– Doktore, postoji li nešto u čemu bih mogla da vam pomognem pre nego što odem u postelju?

Čovek zastade i ozbiljno je odmeri. Izgledalo je kao da proverava da li je njena ponuda ozbiljna. Kada je video odlučno lice mlade žene, kratko je klimnuo glavom i odvratio – Pa, postoji, ali to možete učiniti samo ako imate jake nerve. Ova žena je težak ranjenik i nečija pomoć bi mi bila dobrodošla.

– Učiniću sve što mogu, doktore – odvrati plavokosa Džoan tiho.

Dok je Holidej sedeo u čekaonici, ona je pomagala doktoru da koliko–toliko povrati pacijentkinju i osposobi je za normalnu terapiju. Posle sat vremena, izašala je napolje brišući čelo orošeno znojem. Izgledala je umorno, ali je još više bila potresena zbog svega što je u ovih nekoliko dana videla i doživela.

– Ispratiću te do hotela – rekao je Dok.

Džoan je odmahnula glavom i blago se osmehnula.

– Ne, ovde si mnogo potrebniji. Osim toga, pretpostavljam da će se doktor Kirkland uskoro osvestiti, pa će biti dobro da ga nešto priupitaš. Ja ću biti u hotelu „Igl". Hoćete li da vam tamo rezervišem sobe?

– Pa... mogli biste – odvrati Majlo koji je u međuvremenu došao i pridružio se Holideju. – I nama i konjima je potreban odmor, jer smo ovih dana prilično „potegli". Moći ćemo dalje samo ako se dobro odmorimo.

Džoan im je mahnula rukom u znak pozdrava i izašla. Sišavši sa terase ispred doktorove kuće, uzela je vođice svoga i doktorovog konja i umornim korakom krenula prema gradskoj štali.

* * *

Bio je već mrak kada su sa jednog brda Serano i Fejton ugledali svetlost Melmeta. Išli su posrćući od umora, iako su još mnogo ranije pored puta odbacili Seranovo sedlo i svu opremu koja im je otežavala kretanje. Nosili su samo svoje oružje i poluprazne čuturice sa vodom.

Bili su umorni, gladni pocepani i potpuno iscrpljeni. Nisu bili ni nalik na one konjanike koji su pre dva dana napustili Feniks. Osim toga, Fejtonu se još vrtelo u glavi od snažnog udarca koji je dobio, a ni Serano se nije osećao mnogo bolje.

Bez ijedne reči, zastali su da osmotre udaljenu svetlost, a onda su, pomalo se teturajući, nastavili zajedno niz padinu trudeći se da kako–tako ostanu na nogama i stignu do prvih gradskih kuća. Tu se se skljokali na terasu bivšeg telegrafskog ureda i žudno popili ostatke vode iz svojih čuturica.

Neko vreme su ćutali, a onda Fejton upita svoga gazdu promuklim glasom – Imaš li novca?

Serano jedva primetno klimnu glavom.

– Na svu sreću, imam nešto. Osim toga, ovde poznajem dve bitange, Kozbija i Maksvela koji se mogu kupiti za malo dolara... Angažovaću ih da nam pomognu...

Fejton slegnu ramenima.

– To nije loša ideja, ali oni će sigurno tražiti svoj deo...

Serano se iskezi.

– To... sigurno... Ali, važnije je da li će dobiti ono što traže, zar ne? To su dva obična lupeža koja, koliko znam, rade u gradskoj štali..

Revolveraš klimnu glavom.

– Pa šta čekamo? – upitao je i lagano ustao. Serano je pošao njegovim primerom i njih dvojica se teškim umornim korakom uputiše niz ulicu, pravo prema gradskoj štali...

Posle dvadesetak minuta prošli su kroz široko otvorena štalska vrata i ugledali, lepu plavokosu ženu kako drži dva konja na povocu i razgovara sa krupnim snažnim čovekom iskrivljenog nosa. On je slušao šta mu je žena govorila i naslonjen na drveni zid, neprekidno klimao glavom.

– To je Kozbi – šapnuo je Serano Fejtonu. – Hajde da mu se javimo.

No, tek što su napravili nekoliko koraka, Fejton zastade i snažno zgrabivši gazdu za ruku, povuče ga u jedan prazan boks.

– Prokletstvo, šta ti je? – pobuni se Serano. – Šta to radiš?

– Tiho... tiho.. – šapnu Fejton. – Ona devojka...

– Devojka? – odvrati ovaj šapatom. – Vidim, pa šta?

– To je Holidejeva devojka, Džoan Medouz.

– Šta? – začudi se ovaj i izvi glavu kako bi još jednom osmotrio ženu koja je razgovarala sa Kozbijem. Sada je mogao da je vidi samo iz profila, jer je baš u tom trenutku pružila vođice njegovom poznaniku. – Sto mu gromova, u pravu si! Hm.. da mi je znati šta ona radi ovde?

– To je vezano sa Holidejem – odvrati Fejton kratko.

Vlasnik saluna se zamisli.

– Da, da... sve je u vezi sa njim – progunđao je mrzovoljno. No, odmah zatim, mu oči, veselo zasjaše. – Čuj, imam jednu zanimljivu ideju, Feje. Mislim da sam našao način kako da uklonimo sa puta Holideja i onu malu rendžersku vašku. Možemo ih na fini način sprečiti da nas ometaju, a onda se koncentrisati samo na Mejsona i Fleminga.

Tek što je završio rečenicu, Serano je iz pregrade iskočio na uzani prolaz između boksova i podbočivši se rukama, zagradio put Džoan koja je išla tačno prema njemu.

Naravno, Kozbi je odmah prepoznao o kome se radi i na Seranov znak, pošao za devojkom. Fejton je, takođe, izašao i stao pored gazde, tako da je uzani prolaz bio u potpunosti zatvoren.

Džoan je zastala, pogledala pažljivo jednog, a onda i drugog... Po izrazu njenog lica moglo se videti da ih je prepoznala. Digla je začuđeno obrve ne shvatajući šta bi sve to trebalo da znači, bez ikakvog straha na licu ili u pogledu. Čuvši neki šum iza sebe, lagano se okrenula i ugledala riđokosog Kozbija kako joj se polako približava. Osetila je grč u stomaku i shvatila da nešto nije u redu. Konji koje je pre nekoliko trenutaka predala ovom čoveku slobodno su šetali prolazom. Ponovo se okrenula i sa strepnjom u očima se obratila vlasniku saluna.

– Šta... šta ovo treba da znači, mister Serano?

Ovaj se samo zadovoljno osmehnuo, jer su je istog trenutka Kozbijeva snažna ruka uhvatila oko struka, a druga joj zatvorila usta pre nego što je uspela da krikne.

* * *

Čim se probudio iz nesvesti, doktor Kirkland se osećao mnogo bolje. Bol u nozi bio je podnošljiv, tako da je mogao normalno da priča i razmišlja. Pošto je bio lekar znao je da to neće trajati dugo i da će mu injekcija koju je upravo dobio još više popraviti opšte stanje.

Dok i Delsi ga ljubazno pozdraviše.

– Nadam se da ste raspoloženi za jedan mali razgovor, doktore – obratio mu se Holidej ljubazno. – Kao što možete da pretpostavite, potrebna nam je vaša pomoć.

– Naravno da jesam. Sigurno ste već razgovarali sa gospođicom Medouz?

– Da, naravno... Upravo ona nam je rekla dosta zanimljivih stvarčica: na primer, da znate gde se nestalo blago nala-

zi, kao i to da znate drugi, mnogo kraći put do „Kojotovog kanjona". Nadam se da to nisu samo prazne reči...?

Kirkland ih je nekoliko trenutaka ćutke odmeravao, očigledno razmišljajući kako da postupi.

– Predložiću vam jedan dogovor... – počeo je oprezno.

– A ja ne mogu da vam obećam takav dogovor – prekinuo ga je Majlo odlučno. – Nestalo blago je državna svojina i tako mora i ostati. Žao mi je... zaista... Znamo sve o vašoj ženi...

Sada je doktor bio nestrpljiv.

– Ja moram da dobijem deo tog novca, pošto je to za moju ženu neophodno. Ako vi niste u stanju da mi garantujete bar deset hiljada dolara, onda ću... pa... da budem otvoren... U tom slučaju ne možete od mene ništa ni očekivati.

Holidej se lagano spusti na ivicu postelje.

– Mi shvatamo kako se osećate, doktore. Pored toga, ne sumnjamo da biste veoma korisno i plemenito upotrebili novac koji bi vam država dala. Ali, morata znate i da su naše mogućnosti ograničene. Naime, postoji samo uobičajena nagrada nalazaču i to je sve. Ako nam kažete pravac i orijentire, ta nagrada će biti vaša.

– Toliko možemo da garantujemo – dobacio je Majlo.

Na Kirklandovom licu videlo se razočaranje.

– A da li će to biti deset hiljada dolara? – upitao je zabrinuto. – Jer, najmanje toliko je potrebno da Nensi dobije odgovarajuće lečenje i naravno, sve ono što pre toga dolazi... preglede lekara i ostalo.

Holidej jedva čujno uzdahnu.

– Ako želite da budem pošten, iskreno vam kažem da zaista ne znam kolika je to suma. Ona pre svega zavisi od zakona i običaja koji se u takvim slučajevima praktikuju. Uostalom, koliko god da bude, mnogo je bolje od zatvora koji bi vam u drugom slučaju sledovao.

Doktor se uplašeno trže.

– Zatvora? A zašto? Pa nisam ništa učinio!

– Kako se uzme, mister, kako se uzme – odvrati mirno Holidej. – Stvar nije baš tako naivna. Time što odbijate da nam date podatke o državnom novcu, vi direktno sprečavate istragu koju vodi ovaj čovek – dodade on i pokaza rukom na Majla. – Mogli biste biti optuženi za ometanje organa vlasti u vršenju službene dužnosti.

Kirkland pocrvene kao bulka; znao je da nema drugog izbora nego da sarađuje. Nade koje je do tada gajio sada su bile nešto dalje, ali svejedno; nekog izbora nije bilo. Zato je nevoljno klimnuo glavom.

– Želite li da zapišete ili možda da nacrtate mapu?

Holidej uze notes i doktor poče da mu priča, podrobno opisujući put od Melmeta koji bi im uštedeo mnogo milja i predstojeći prelazak kroz najteži deo pustinje. Dok je pisao podatke, Holidej se i nehotice osmehivao. Sreća im je bila naklonjena, jer je postojale velika šansa da na cilj ipak stignu prvi.

Kada su završili, doktor je bio potpuno iscrpljen, pa su ga dva prijatelja ostavila da se odmara. Naravno, pre toga su mu

čvrsto obećali da će dobiti predviđenu nagradu, ili bar njen najveći deo.

Izašli su u noć i žurno se uputili do hotela „Igl"; probudili su recepcionara koji je spavao u sobičku iza pulta, sačekali koji trenutak da se rasani, a onda mu se predstavuli.

– Mi smo Holidej i Majlo. Nadam se da su sobe za nas rezervisane?

Čovek nabra obrve, uze knjigu gostiju i zagleda se u poduži spisak. Posle nekoliko trenutaka, digao je pogled i odlučno odmahnuo glavom.

– Bojim se da sobe za vas nisu rezervisane, gospodo. Ali, ne treba zbog toga da brinete. Imamo dosta soba na raspolaganju i...

Videvši izraz Holidejevog lica, zastao je u pola rečenice.

– Ovaj... zar nešto nije u redu, mister...?

– Od kada ste vi na dužnosti? – upita ga Dok žurno.

– Od zalaska sunca...

– Zar gospođica Medouz nije rezervisala sobe za nas? Večeras, pre nekoliko časova, kada je uzimala sobu za sebe?

Čovek ga iznenađeno odmeri.

– Gospođica Medouz? Ne sećam se, ali...

Ponovo je uzeo knjigu gostiju i ponovo je posle kratkog vremena odlučno odmahnuo glavom.

– Žao mi je, mister, ali nikakva gospođica Medouz nije uzela sobu u ovom hotelu... Može biti da niste došli u onaj pravi...

– Da li je ovo jedini „Igl" u gradu? – upita Majlo odmereno, videvši da Dok postaje sve nervozniji.

– Gospođica Medouz je plavokosa i zelenooka lepotica, ima dvadeset pet godina i bila je obučena u jahaće pantalone, flanelsku košulju i kožni prsluk. Da... možda je u međuvremenu nabacila kožnu jaknu. Dakle – dodade Dok nestrpljivo – da li je takva devojka bila kod vas?

Čovek pomalo bojažljivo odmahnu glavom.

– Žao mi je, mister, ali niko ko odgovara takvom opisu nije večeras iznajmio sobu u ovom hotelu. Posle mog stupanja na dužnost došlo je samo nekoliko kauboja. Eto... to bi bilo sve.

Holidej se bez reči udalji.

– Hvala vam, gospodine i laku noć– pozdravi Majlo recepcionara i požuri za Dokom. – Da li si siguran da je pomenula baš ovaj hotel? – upitao ga je.

– Naravno – odvrati Holidej. – Jasno je rekla i ne može biti nikakve greške. Verovatno je pre toga ostavila konja u štalu – dodao je pokazujući otvorena dvokrilna vrata na drugoj strani ulice. – Hm... može biti da se u međuvremenu predomislila. Zato bi bilo najbolje da se odmah raspitamo.

Čim su ušli u štalu, Dok je u jednoj od pregrada spazio Džoaninog konja. Odmah je pozvao štalskog momka jedva savlađujući nervozu koja ga je obuzela.

I baš kada su se okrenuli da pogledom potraže štalskog momka, sa tavana za seno grmnuše dva pucnja, a kuršumi proleteše iznad njihovih glava.

Dva prijatelja su reagovala munjevito: Holidej se bacio u praznu desnu, a Majlo u levu otvorenu pregradu. U međuvremenu, sa tavana se oglasila skra-

ćena dvocevka i snop tanadi otkinuo je kišu iverki sa jedne od ograda. Iako je nekoliko sitnih drvenih komadića ogrebalo Doka po rukama i licu, on je za tren ipak izvirio iza ograde i opalio dva hica prema tavanu. Gusti oblak barutnog dima nije mu dozvoljavao da vidi gde se napadači nalaze i to ga je sprečavalo da bude određeniji.

Onda je zagrmeo Majlov teški kolt i tanad su otkinula komadiće drveta sa velikih lestvica. Začuli su se šumovi i Dok je znao da napadači sa tavana sada menjaju položaj. Zatim je neko ispalio tri uzastopna metka iz puške, sva tri prema mestu na kome se sakrivao Majlo. Za to vreme, Dok je ugledao plamičak cevi i u magnovenju opalio. Trenutak posle toga začuo se nečiji krik praćen psovkama, a odmah zatim jedna puška je zvečeći tresnula na štalski pod.

Konji u pregradama počeli su se propinjati i neprestano njištеći, nogama udarati u drvene pregrade. Napolju se se začuli uzbuđeni glasovi, a Holidej je potrčao kroz prolaz kako bi promenio mesto i bio bliže lestvicama koje su vodile na tavan. U trku je ispraznio revolver pucajući prema gore, a onda je uskočio u najbliži boks i ponovo se šćućurio pored drvenog pregrade. No, skraćena dvocevka je ponovo grmnula, a snop tanadi je tako izrešetao noseći stub pregrade da je malo nedostajalo da se prelomi na dva dela.

Istoga trenutka, na prolazu se pojavio Majlo držeći obema rukama svoj masivni kolt; patron sa olovnim punjenjem grmnuo je kao grom, sa tavana je poletelo seno, ali i telo nekog čoveka koje je uz potmuo udar tresnulo na zemlju.

Naravno, Majlo je pojurio u zaklon odmoh pošto je ispalio nekoliko hitaca, tako da ga dva uzastopna pucnja odozgo promašila za dve dužine. No, sada je Holidej razabrao gde se nalazi njegova meta, opalio jednom, pa još jednom...

Gore se začuo oštar jauk, a zatim je, teteurajući se tamo–amo, neki čovek došao do ivice tavana i u jednom trenutku izgledalo je da će uspeti da se održi na nogama. No, to nije bilo tako jednostavno. Iako je jednom nogom dodirnuo prečagu, pogođeni dugajlija je izgubio ravnotežu i zajedno sa lestvicama pao tačno na prolaz gde je ostao da leži previjajući se od bolova.

– Ti izađi napolje i pobrini se za gomilu, Delsi! – dobaci Holidej svom prijatelju. – Nekako ih smiri, a ja ću porazgovarati sa ovim – dobacio je prilazeći Seranovom prijatelju, riđokosom lupežu Kozbiju.

Naime, čovek je još uvek bio živ, ali Holidej je znao da neće dugo. Oba njegova hica pogodila su ga u grudi i stomak i sve je bilo samo pitanje vremena.

Dok zabaci šešir na potiljak i kleknu pored riđokosog.

– Ja tebe ne poznajem, druškane – rekao mu je jasnim, mirnim glasom. – Zbog čega si, dakle, mene i moga prijatelja pokušao da ubiješ iz zasede?

Kozbi se s mukom okrete i pogleda Holideja već staklastim, poluukočenim očima.

– Ser... Serano... – procedio je tiho.

Holidej klimnu glavom.

– On vas je unajmio da nas ubijete?

Riđokosi jedva primetno klimnu glavom.

– De... de... vojka...

Holidej u prvom trenutku nije bio siguran u ono što je čuo; učinilo mu se da je to samo šum krkljanja u samrtnikovom grlu. No, kada je Kozbi još jednom ponovio istu reč, shvati o čemu se radi i nabra čelo.

– Džoan Medouz?

Čovek klimnu glavom. – Hteo je da vam... veže ruke... Ne... ne smete ga pratiti... jer... jer će je... on će je ubiti...

Dok energično klimnu glavom dajući mu tako do znanja da ga je u potpunosti razumeo.

– Ti i tvoj ortak ste bili samo dopunsko obezbeđenje, jer je on zanao da ću doći ovamo i tražiti devojku?

Kozbi klimnu glavom, ali ga je već u sledećem trenutku uhvatio takav napad kašlja da se jedva umirio. Na ustima mu se pojavila krvava pena i Dok je znao da je kraj blizu.

– Da li je krenuo prema „Kojotovom kanjonu"? – upitao je oštro.

Čovek je bez pokreta zurio u njega iako mu je nekoliko puta postavio isto pitanje. Zatim su mu se očni kapci lagano sklopili.

Dok se podigao baš u trenutku kada je u štalu ušao gradski lekar, čovek sa malim okruglim naočarima. Bez reči je kleknuo pored ranjenika, opipao mu puls i brzo ustao.

– Od njega više ništa nećete saznati – rekao je. – Dakle, mister Holideje, mogu da kažem da ste, od trenutka kada ste ušli u grad, vi i vaš prijatelj našem pogrebniku napravili dobru zaradu... Hm... ako još neko vreme ostanete u gradu, moraćemo da pozovemo u pomoć oblasnog šerifa. U stvari, to bi već sada trebali da učinimo.

Holidej je mirno punio magacin svog kolta sa drškom od slonovače.

– Samo napred, doktore. Kada on dođe, mi svakako nećemo biti tu. No, ako imate nekih primedbi – dodao je zvaničnim glasom – možete ih uputiti Štabu rendžera u Feniksu – završio je i pokazao rukom prema Delsiju. – Ovaj čovek je predstavnik zakona, rendžer Delsi Majlo.

Doktor odiže glavu i iznenađeno ga odmeri.

– Šta kažete... rendžer? Ah, onda mi je sve jasno. Ona mlada žena koja mi je pomagala vaša je poznanica i to sigurno ima veze sa činjenicom da ste i vi došli baš u Melmeto. No, bez obzira na sve, kažem vam da je, pored toga što je prava lepotica, devojka i izvrsna bolničarka.

Holidej pozdravi doktora i požuri do ulaza: tu je, kraj velikih dvokrilnih vrata stajao Delsi i razgovarao sa nekolicinom ljudi.

– Serano je ščepao Džoan. Naravno, to je učinio kako bi nam vezao ruke, odnosno, da ne bismo mogli da ga pratimo. Ova dvojica su bila samo dopunsko obezbeđenje.

– Naravno, krenućemo za njima – dobaci Majlo. – Znamo kraći put i brže ćemo se kretati. Samo... šta ćemo sa Mejsonom i Flemingom? Te ubice će stići na cilj pre nas.

Holidej klimnu glavom.

– Tačno, ali o tome ćemo razmišljati na licu mesta.

– Idemo odmah, Dok?

– Ja to ne bih radio. Sada, po mraku, teško da ćemo naći put koji nam je doktor opisao. Bolje je da se odmorimo. Sa odmornim konjima sutra ćemo bez problema nadoknaditi ovo zadržavanje.

– To mi izgleda pametno – promrmljao je Majlo.

* * *

Pustinja je skoro pobedila Alfonsa Mejsona. Sada je znao gde je pogrešio. Naime, bio je toliko nestrpljiv da stigne na cilj da nije ni razmišljao o posledicama koje sa sobom nosi prelazak pustinje po najvećoj vrućini. Naime, kada su on i Fleming stigli na samu ivicu, bez razmišljanja je nastavio dalje proklinjući noge konja koje su propadale kroz tanku peščanu skramu. Posle dugog i mučnog gacanja kroz suvi glib, uspeli su za sobom da ostave nanose slanog peska i zađu u pravu pustaru; no, noge konja bile su toliko izgrebane i izderane slanim i oštrim kristalima da su morali da utroše deo dragocene vode i dobro ih operu.

Ali, tu nije bio kraj, jer je jednu teškoću odmah zamenila druga.

Naime, podne sa suncem u zenitu pritiskalo ih je neizdrživom žegom, topli talasi vazduha ostavljali su ih bez daha, a blesak vatrene kugle sa neba bio je gotovo nepodnošljiv. A onda je, kao da se diže iz okeana treptave jare, pred njima iskrsnulo nešto veliko i neobično. Iznenađeno su zastali pokušavajući da razaznaju o čemu se radi. Posle nekoliko minuta, treptava izmaglica se malo razredila i oba jahača su shvatila da se pred njima nalazi velika zupčasta stena izbrazdana zubom vremena i bez ikakvog rastinja. Ipak, stena je bila dovoljno visoka da je bacala veliku tamnu i izduženu senku.

I baš ta senka spasila je život Mejsonu, Flemingu i njihovim konjima. Posrćući od umora dovukli su se do stene i skljokali na zemlju da bi tu odspavali celo popodne. Kada je sunce počela da plovi ka zapadu, Mejson se popeo na stenu, a Fleming je založio vatru i napravio večeru. Iako je imao durbin, Alfonso nije bio siguran u ono što vidi; ipak, učinilo mu se da je daleko na ivici slane pustinje zapazio neko kretanje. Pomislio je da su se Serano i Fejton na neki način dočepali konja... Ili su to bili Majlo i Holidej...? Ako je to stvarnost, a ne optička varka, bilo mu je jasno da mogu očekivati neprilike.

Posle večere krenuli su dalje kroz pustaru orijentišući se prema zvezdama na jasnom večernjem nebu. Odredili su pravac prema „Kojotovom kanjonu" i nastavili što su brže mogli.

– Kada budemo prešli preko – govorio je Mejson – lako ćemo naći put i do samog klanca. Ako budemo imali vremena, odmah ćemo početi da tražimo blago. No, ukoliko primetimo da neko ide iza nas, odmah ćemo postaviti zasedu i rešiti stvar. Samo, ovaj put ne sme biti promašaja. Oduvaćemo i ljude i životinje, jer ćemo jedino tako biti sigurni.

– Još uvek imam jedan metak sa specijalnim punjenjem – isceri se Fleming

tapšući šakom kundak svoje teške puške.

– Znam, ali ovaj put nećemo gađati iz velike daljine. Pustićemo ih da nam priđu na puškomet, jer će svaka greška biti sudbonosna. Znaš... pretpostavljam da će nam trebati dosta vremena da pronađemo blago... Ako nam neko bude za vratom, ništa od posla, zar ne?

– Naravno – promrlja Fleming kratko.

Mejson zadovoljno klimnu glavom. Fleming je pripadao onoj vrsti ljudi na koje se čovek mogao osloniti ako ih ima pored sebe. To ga je ohrabrilo i dalo mu samopouzdanje tako da je mnogo mirniji nastavio da jaše kroz noć.

* * *

Predstojeći put preko pustinje prilično je uplašio i obeshrabrio Džoan Medouz.

Ovoga trenutka je ležala u logoru na ivici slane pustinje i posmatrala kako se bleda svetlost dana širi ivicom horizonta osvajajući sve veći deo tamnog neba. Ležala je vezanih ruku i nogu, umorna od uzaludnih napora pošto je cele noći pokušavala da se oslobodi veza.

Naime, čim je pao mrak pokušala je da trljanjem o stenu prekine veze na rukama, ali je uspela samo da se izgrebe i povredi kožu na zglavcima. Zatim je probala da se oslobodi konopaca na drugi način, no, ni to nije dalo nikakvog rezultata.

Bespomoćna i ljuta, često je gledala prema Seranu i Fejtonu koji su spavali sa druge strane logorske vatre. U jednom trenutku je pomislila da stavi ruke blizu vatre i pritisne konopce na žar. Ali, jednostavno nije imala smelosti za tako nešto...

Od iscrpenosti i umora zaspala je u neku vrstu dremeža, ali se probudila na vreme da vidi prve predznake dolazećeg dana. Mrzela je pustinju. Ne tako davno, za vreme jednog puta diližansom, uhvatila ih je peščana oluja koja je umalo koštala života i nju i ostale putnike. Mrzela je onu suvu, kristalno blistavu žegu, nedostatak vode i stravičan osećaj dehidracije tela... A iznad svega je mrzela onaj ubistveni, neprekidni blesak užarenog sunca koji je palio oči i prodirao sve do mozga.

Poskočila je kada je Serano iznenada seo pažljivo posmatrajući okolinu.

– Feje?– obratio se revolverašu gladeći šakom svoje neobrijano lice.

– Budan sam – odvratio je ovaj tiho i odbacivši ćebe, otkrio da je sve vreme spavao sa koltom u ruci. Prvo je odmerio devojku, a onda se okrenuo na drugu stranu. – Budan sam već više od jednog časa – dodao je kratko.

– U redu. A sada bi bilo dobro da nešto prezalogajimo pre nego što krenemo – rekao je i u dva tri koraka se našao pored Džoan. – Odvezaću ti ruke kako bi mogla da se umiješ i ostalo... A onda ćeš nam pripremiti neki dobar doručak, razumeš li? Treba dobro da jedemo, jer nas čeka prelazak pustinje.

Džoan je morala da ga posluša, iako je pokušala da sakrije mali nož za sečenje slanine u rukav; no, Fejton je spazio taj njen pokret i već sledećeg trenutka snažno je udario po obrazu i tako jako joj zavrnuo ruka da je uplašeno zajaukala.

– To ti je nauk da više ne pomisliš na nešto slično – dobacio je revolveraš hladno. – A sada požuri sa spremanjem, jer sam zaista gladan. I... – zastade i hladno je odmeri – zapamti šta sam ti rekao! Nemoj da se igraš životom!

Džoan nije ništa rekla osećajući po tonu njegovog glasa da je pretnja ozbiljna i sasvim realna.

– Tamo dalje na istoku ima jedna velika stena – dobacio je Serano. – Hoću da pre podneva stignemo u njen hlad, jer će nas, u protivnom, žega i sunce iscrpeti do smrti. Koliko je meni poznato, ta stena je jedino mesto na kome čovek može odahnuti na rastojanju između peščane pustinje i „Kojotovog kanjona". Popodne ćemo se odmarati, a sa prvim mrakom ćemo nastaviti put. Tada ćemo već biti bliže odredištu i moći ćemo reći da smo najteže prebrodili.

Fejton nije delio njegov optimizam.

– Ispred nas su još uvek Mejson i Fleming – promrmljao je. – Najlošije je što ne znamo gde se nalaze i...

– To je dobro – prekide ga Serano. – Pustićemo ih da umesto nas obave najveći deo posla, a onda ćemo se pojaviti i preuzeti stvar u svoje ruke.

Fejton klimnu glavom.

– Hm... nadam se da su Kozbi i Maksvel sredili onu dvojicu...

Serano se osmehnu i ispod oka pogleda u Džoan.

– Ne verujem da su promašili, jer su im obećane dobre nagrade. Ali, ako su se kojim čudom i spasli, mi u rukama još uvek imamo krupan adut.

Džoan oseti taj pogled i pretrnu. Kao racionalna i hrabra devojka, ona nije imala velikih iluzija o svojoj daljoj sudbini. Pretpostavljala je da će je na kraju ubiti, a to je značilo da ništa neće izgubiti ako pokuša da pobegne. U svakom slučaju, mora učiniti nešto da osujeti ove sulude planove i na neki način olakša položaj Doku i Delsiju... ako su još živi.

Osetila je kako joj hladna jeza prolazi telom; postojalo je toliko mogućnosti, pretpostavki i problema... Razmišljajući o njima gledala je kako pored njih promiču milje naslaga blistavog kristalnog peska i kako sve više zalaze u pustaru čija je slika podrhtavala u treptavoj jari.

* * *

Kada sutradan ujutro Holidej i Majlo su napuštali grad, pozdravili su se sa doktorom koji je nešto čeprkao u svom vrtu. Holidej je za trenutak priterao konja do ograde i zapitao ga o stanju dvoje pacijenata.

– Kirkland će se vratiti u Feniks popodnevnom diližansom. Sledi mu mirovanje, što on, kao lekar, i sam najbolje zna. A što se tiče žene... eh, ona će jedno vreme ostati na lečenju.

– Mislite da će sa njom sve biti u redu.

Doktor slegnu ramenima.

– Fizički da, jer ću učiniti sve da se potpuno oporavi. Što se tiče psihe... tu već nisam siguran. Ipak, već danas sam angažovao svoju sestričinu da joj pomalo pravi društvo. Devojka je dobra i mila i mislim da će joj prijati društvo ženske osobe.

Holidej klimnu glavom i rukom dodirnu obod šešira.

– Hvala vam na svemu. U svakom slučaju, još ćemo se čuti! – dobacio je kratko i požuri za Delsijem koji je vodeći pored svoga zelenka i tovarnog konja, prilično odmakao.

Istoga trenutka pomislio je na Džoan i na čelu mu se urezala duboka bora. Njoj se ne sme ništa desiti, pomisli i još jače mamuznu konja.

Put koji im je Kirkland opisao prolazio je u širokom luku oko grada i nastavljao prema jugu da bi kasnije blago zavio prema jugozapadu i konačno, posle dosta pređenih milja „ispravio se" prema jugu. Taj put je većim delom obilazio pustinju, ali je bilo delova gde se moralo preći preko kamenitih goleti.

Negde oko podne, stigli su do jednog takvog dela i odblesak užarenog sunca na kamenitom tlu video se gotovo jedan čas pre nego što su putnici došli u njegovu blizinu. Posmatrajući predeo pred njima Holidej natuče šešir na čelo.

– Lep komadić pakla. Treba da se dogovorimo da li idemo odmah ili čekamo kasno popodne kako bi pustinju prešli tokom noći?

– Put skreće... – odvrati Majlo neodlučno. – Misliš li da ćemo moći da ga pratimo noću?

– Izgleda da ćemo morati – dobaci Holidej. – Pogledaj kako jara podrhtava – dodao jer, sišao sa konja i zaronio ruku u pesak.

– Strahovito je vruć – rekao je kratko. – Imali bi velikih muka sa konjskim nogama. Moramo sačekati da se tlo malo ohladi, Delsi.

– A kako bi bilo da potražimo neki zaobilazni put?

Dok osmotri predeo oko pustinje.

– Da, mogli bismo preći jedan deo, a onda bočno preseći preko pustare.

U stvari, planirali su da krenu brežuljkastim terenom koji se pružao obodom pustinje. Ali, oštra i stenovita podloga odvela ih je malo više u brda i to su odmah primetili.

– Ne valja... – reče Majlo zagledajući mapu. – Izgleda da smo uzalud gubili vreme. Oh... proklete stene! U prvom momentu mi teren nije izgledao tako nezgodno.

– Da, da.. – dodade Dok pokazujući prstom. – Vidiš ovde smo pogrešili! Skrenuli smo oko ove stene sa sedlastim vrhom i onda izbili na prevoj. No, ništa nije izgubljeno. Ako otprilike ovde pređemo prevoj, još uvek ćemo biti sasvim blizu pustare.

Majlo se ćutke složio i oni krenuše. Vratili su se nazad otprilike dve milje, ali su izgubili nekoliko časova. Sunce je već klonulo ka zapadu.

Jedan čas kasnije, pustinja je počela naglo da se hladi; tragači su založili vatru, pripremili sebi dobru večeru i skuvali dosta jake kafe. Predstojao im je prelazak pustinje bez ikakvog zadržavanja ili odmaranja.

Kada su završili sa jelom, proverili su opremu i oružje i napojili konje. Znali su da moraju biti brzi, jer se iza toga dela pustinje prostirao „Kojotov kanjon".

A tamo? Tamo su bili njihovi neprijatelji koji su kao taoca držali Džoan

Medouz, vredniju od svakog blaga, i Holidej je žurio da je pronađe i spase.

Jer, njoj se ništa nije smelo desiti.

* * *

„Kojotov kanjon" se prostirao na velikoj, uglavnom ravnoj površini okruženoj izlomljenim i neprohodnim masivom Marikopa planina, mestimično prošaranim izukrštanim zmijolikim nizovima stena i gomilama krupnog i sitnog kamenja.

Slab vetar koji se tek osetio, sada je počeo da duva sve jače i nosi pesak sa peščanih dina. Zatim je počeo da zavija u krug i pravi vazdušne vrtloge, tako da je ubrzo nad celim kanjonom koji se pre mogao nazvati prostranom kotlinom, lebdeo crvenkast oblak sitne peščane prašine.

Jara zagušena prašinom postala je gusta i svakog časa je postajala sve gušća. Sunce je jož više žarilo sa neba, temperatura je rasla, a vetar je počeo da zavija kroz tesne plitke kanjone kao i preko zupčastih prevoja. Taj zvuk sve više je ličio na tiho jaukanje koje je svakog časa jači vetar nosio ka planinskim liticama.

Naravno, kako se vetar pojačavao, sa peščanih dina dizalo se sve više peska koji se dizao u vis, lagano zasipajući sve oko sebe.

Na jednom izlomljenom uzvišenju, Mejson i Fleming su zategli vođice svojih konja prekrivenih prašinom i potocima znoja i zagledali se u oblake sitnog peska nošene olujnim vetrom.

– Kako ćemo, do đavola, naći taj karavan u ovom paklu? – zapitao se Fleming brišući sa lica slanu prašinu.

– Vreme će se popraviti – odvratio je Mejson samouvereno. – Prokletstvo, nisam prešao ovoliki put da bih dozvolio da me omete ovo malo prašine! – dobacio je i glasno pljunuo. – Prešli smo pola pustinje, progutali vagon prašine i sada nećemo da prepustimo plen drugome. Sačekaćemo dok oluja stane.

Fleming samo klimnu glavom. I on je želeo da poseduje Mejsonovu samouverenost, ali mu to nije polazilo za rukom. Odjednom se ispravio i brzo dobacio – Pogledaj tamo, Mejsone!

Ovaj je zažmirio, zaklonio oči od sunca i kroz koprenu peščane izmaglice jasno uočio siluete jahača.

– Ima ih troje.

– Troje? – upita Fleming i brže bolje zgrabi durbin. Nekoliko trenutaka je pažljivo osmatrao pokretenje mrlje u daljini.

– Jedno je žena – rekao je najzad.

– Žena? – ponovi Mejson začuđeno. – Ko?

– Suviše je daleko da bi se moglo razaznati, ali se sigurno radi o ženi – odvrati gorostas vraćajući durbin Mejsonu. – Idu pravo ovamo. Ili su Serano i Fejton, ili je Holidej sa onim rendžerom.

– Ako se radi o Holideju, možda je žena Džoan Medouz?!

Fleming sumnjičavo zavrte glavom.

– Do đavola, ne verujem da bi bili toliko ludi da takvu devojku dovedu u ovaj pakao...

Mejson se isceri.

– Možda ne bi, a možda... Ko zna? Devojka je odlučna i svojeglava i uvek radi ono što joj se prohte.

– Ako si ti u pravu, onda smo u opasnosti.

– Možda i nismo – odvrati Mejson glasom punim nade. – Možda se ne radi o Džoan... ko zna... Ali, ako je ipak ona, onda je to bolje za nas, jer ćemo u rukama imati taoca koji će nam garantovati bezbednost. Moći ćemo na miru da tražimo blago, a kada ga nađemo, bez problema ćemo preći granicu. Naravno... ukoliko je se dočepamo.

Međutim, Fleming je još uvek bio sumnjičav.

– To mi se ne sviđa, Alfonso. Sve mi se čini da ćemo se uvaliti u veliku neprilику.

Mejson podiže ruku.

– Prepusti sve meni, drugar... Prvo treba da zaustavimo konjanike, a tek kada utvrdimo ko je žena i napravićemo plan za dalje.

Fleming se bezglasno smehnu.

– Biće mi posebno zadovoljstvo da specijalnim metkom raznesem onog uobraženog Holideja!

– A meni će biti osobito zadovoljstvo da to vidim – odvrati Mejson ozbiljno. – Ali, ne sa ovako velikog rastojanja. Moglo bi se desiti da pogodiš samo jednog, a da nam drugi pobegne sa devojkom. Hoću da ih obojicu sredimo. I sredićemo ih bez obzira ko su. Naravno i devojku, ako nije Džoan Medouz... Jasno?

Fleming bez reči klimnu glavom. Već sledećeg trenutka posegao je za puškom unapred se radujući što će ponovo biti u glavnoj ulozi.

* * *

Približivši se prstenastom lancu Marikopa planina za koje su znali da okružuju „Kojotov kanjon", Serano i Fejton usporiše hod svojih konja. Između njih je, umorna i iscrpljena jahala Džoan Medouz.

Sada je već ozbiljno brinula što se Holidej još uvek nije pojavio; Serano je vrlo često zastajao da osmotri put iza njih, ali nigde nije bilo ni najmanjeg znaka da ih neko prati. Vlasnik saluna i njegov revolveraš su bili zadovoljni razvojem situacije i ubeđeni da su Majlo i Holidej likvidirani u Melmetu. U stvari, Džoan je primetila da je Fejton pomalo nespokojan osetivši da se revolveraš nije složio sa svim što je Serano tvrdio; no, bio je dovoljno lukav i oprezan da mu se ne suprotstavlja.

Pred njima se dizao planinski lanac koji je okruživao „Kojotov kanjon". Kako su mu se približavali, izgledalo je da Serano samo misli na blago i postaje slep za sve druge stvari oko njih. Stoga je hteo da odmah pređu na drugu stranu, ali ga je oprezni Fejton na vreme podsetio da su Mejson i Fleming verovatno negde u blizini.

– Osim toga, imaju onu vražiju dalekometnu pušku – dodao je.

Serano je prvo sam osmotrio prevoj, a onda dodao durbin Fejtonu.

– Nema ničega. Oni su sigurno već u dolji i traže zlato. Hm... Mejson neće utrošiti ni trenutak vremena motajući se po brdima.

– Ja bih ipak sve proverio.

– Da, ali onaj Alfonso nije tako oprezan kao ti, Feje. Hajdemo! – dodao je uzima-

jući vođice devojčinog konja. – Od sada budi pametna, mlada damo! Radi ono što ti se kaže, pa ćeš možda ostati živa.

Stigavši do polovine padine, Fejton je usporio i izvukao pušku iz futrole. Serano je jahao napred, Džoan za njim, dok je revolveraš bio na začelju. U tom poretku nastavili su težak put uzbrdo.

Bio je to put u neizvesnost.

* * *

U „Kojotovom kanjonu" besnela je prava peščana oluja. Vetar je zavijao kroz pukotine i uvale, a prašina i sitan pesak kovitlali su se u ogromnim vrtlozima dižući čitave slojeve prašine sa dna ogromne doline.

Preko vrha prevoja tekla je neprekidna reka finog peska pretvarajući se na nekim mestima u minujaturne vodopade koji su se niz padine slivali nazad u dolinu ili odlazili na drugu stranu. U tom uskomešanom moru čitave dine su nestajale ili su jednostavno prenesene na neka druga mesta. Poznavaoci tog kraja nazivali su ovu pojavu „hodajuće dine".

Holidej i Majlo jahali su pogureni na svojim sedlima. Iako im je vetar duvao u leđa, sitne peščane čestice su, uprkos maski od marama, nalazile put do nosa, grla ili očiju, dospevale u njihove nozdrve i grlo stvarajući im u ustima bljutav ukus blata.

Holidej se nagnu u sedlu i dohvati Delsija za ruku. Da bi nadjačao urlik vetra prišao je bliže i snažno viknuo – U ovakvoj oluji nemoguće je naći orijentacione tačke! Najbolje bi bilo da potražimo neki zaklon i sklonimo se dok oluja ne prođe!

– Kirkland je rekao da mu je stari napomenuo da ovdašnje oluje mogu trajati danima, Dok!

Ovaj se zgrči zaklanjajući lice od naleta peska koji ga je bockao kao hiljadu iglica.

– Peščana brda se premeštaju i kada se oluja stiša, sve će izgledati drugačije. Najviše me brine što ćemo teško pronaći Džoan. Ukoliko je duže ostavimo sa tim podlacima, utoliko je veća verovatnoća da će joj se nešto loše dogoditi. Možemo ovako jahati nedeljama, a da ne naiđemo na bilo kakav trag.

Majlo klimnu glavom i pod maramom koja mu je zaklanjala pola lica, njegove usne se ogorčeno stisnuše.

– Ako stignemo do brdskog prevoja, naći ćemo se iznad peščanih oblaka i moći ćemo mnogo bolje da vidimo – dobacio je.

– Da.. samo... Ako se budemo penjali po ovom „kijametu", može se desiti da polomimo vratove. Ne preostaje nam ništa drugo nego da se sklonimo dok ovo ne prođe – ponovi Holidej.

– Slažem se, ali prvo da se dočepamo prevoja.

Ćutke su nastavili put kroz oluju, žureći da se što pre dohvate brda. No, kada su počeli da se penju, vetar je odjednom prestao. Možda smo nekim slučajem naišli na „rupu tišine", pomisli Dok i sa zadovoljstvom udahnu vazduh bez peščanih zrnaca.

Odjednom se začu snažan i potmuo pucanj koji je dolazio sa vrha i širio se celom dužinom prevoja. Odmah posle njega odjeknuo je kratak i prodoran krik

koji je mogao biti jauk vetra, ali i krik umirućeg čoveka.

Holidej i Delsi izmenjaše poglede i još brže poteraše konje uz padinu.

* * *

Ležeći između stena, Fleming je držao kundak „springfild " puške čvrsto pritisnut uz obraz i mirno posmatrao kako se Serano, Fejton i devojka približavaju putem koji je dolazio iz pustare.

Nedaleko iznad njega, sakriven u stenama, čučao je Alfonso Mejson, krajem cevi svoje „vinčesterke" oslonjen na velik kamen pred sobom. Sitna prašina još uvek je padala iz vazduha što ga je činilo posebno nervoznim.

– Prvo smakni Fejtona... – dobacio je Mejson. – On je opasan...

– Ne... više... nije – odvrati Fleming slažući reč po reč dok je kroz nišan ciljao na revolveraša. Lagano je uzdahnuo i polako ispuštajući vazduh iz pluća, pritisnuo okidač do kraja. Istog trenutka začuo se potmuli tresak i njegovo ogromno telo je bilo odbačeno nekih desetak stopa unazad. Udarivši u pljosnatu površinu stene, gorostas se skljokao na tlo, dok je Mejson sa užasom posmatrao njegovo raskomadano lice... Tek onda je video komad zatvarača puške koji je virio iz njegovog čela, tik iznad desnog oka kao i crvenu mrlju ispod glave koja se širila velikom brzinom – Alfonso je pomislio da je njegov prijatelj mrtav..

Još uvek ne shvatajući šta se desilo, lagano se okrenuo u stranu i ugledao raskomadanu pušku čiji su se delovi razleteli na sve strane; stari naboj je ovoga puta bio preterano nabijen barutom tako da je eksplodirao još u cevi...

Naravno, pucanj je upozorio Fejtona i Serana, a Alfonso je odjednom shvatio da je, izašavši iz zaklona, potpuno otkriven.

U međuvremenu, Serano je zgrabio vođice devojčinog konja i povukao ga u zaklon; na drugoj strani, Fejton se mašio oružja i nanišanio, ali je Mejson uspeo da se skloni. Puška je grmnula, ali je metak samo napravio ogrebotinu na steni. Šok zbog iznenadne Flemingove smrti bio je toliko jak da Alfonso Mejson nije bio u stanju da normalno razmišlja; ispalio je nekoliko uzastopnih hitaca, a onda, skačući s kamena na kamen, potrčao ka svom konju.

Videvši da je ovaj zbunjen, Fejton mamuznu konja i krenu uz padinu. Ugledao je Mejsona i opalio hitac koji mu je skinuo šešir. Iznerviran i rastrojen, Alfonso se pognuo i pao, a puška mu je ispala iz ruku. Sledeći Fejtonov metak odbacio je pušku još dalje, a Mejson se preko nekih stena glavačke bacio u zaklon.

Zatim je Fejton jurnuo ka konjima i hladnokrvno ih pobio. Sada više nije bilo mogućnosti za bekstvo, osim u „Kojotov kanjon" i peščanu oluju. Ali, Alfonso nije imao drugog izbora. Praćen Fejtonovim kuršumima koji su mu zujali oko glave, ubrzo se izgubio u uskovitlanim oblacima peščane prašine.

Za trenutak je zavladalo zatišje, a Serano je sustigao Fejtona vukući za sobom i devojčinog konja.

– Moramo uhvatiti toga gada! – dobacio je resko. – Vidiš da je hteo da nas ubije iz zasede!

Njegov revolveraš klimnu glavom.

– Ja ću poći za njim, a ti preseci nizbrdo i sačekaj ga ako se pojavi.

– U redu, ali dobro gledaj pre nego što opališ! – povika Serano za njim, mada mu se silueta već izgubila u oblacima peščane prašine. – A sada – obrati se on Džoan – sada ću da ti vežem ruke za sedlo, gospođice. Znaš, ne bih želeo da te izgubim pre nego što budem sasvim siguran da od tvog prisustva nemam nikakve koristi.

Ona je pokušala da se odupre, ali ju je vlasnik saluna ošamario nadlanicom i čvrsto joj vezao ruke za jabuku sedla. A onda je, posle kratkog dvoumljenja, i njenog konja povukao za sobom, pravo u peščanu oluju...

* * *

Holidej i Majlo najzad su stigli do prevoja gde je bilo mnogo vidljivije. Izronivši iznad gustih slojeva prašine, Dok ugleda konjanike kako zamiču u peščani oblak na otprilike stotinak metar daleko od njega.

Naravno, odmah je prepoznao Džoan i primetio da je vezana za sedlo. U istom času je je spazio i Majlo pa je, davši Holideju znak „napred", poterao konja niz padinu, pravo u „Kojotov kanjon".

Ugledao je takođe i nešto što mu je ličilo na čoveka u hodu...

Pošto se trčećim korakom stuštio dole, Mejson je skrenuo desno kako bi zavarao gonioce. Tim pravcem je išao jedno tridesetak metara, a onda je ponovo krenuo naniže. No, odjednom se iz oblaka peska pojavila neka tamna silueta koja je išla pravo prema njemu.

Alfonso je pogledao kroz poluspuštene kapke i razabrao čoveka na konju sa ogromnim koltom u ruci. Odmah je potegao svoj kolt i opalio, ali je njegov pucanj bio prigušen grmljavinom Majlovog metka sa specijalnim punjenjem; naime, snop tanadi pogodio ga je u grudi, a strahovita jačina udara odbacila je njegovo telo unazad. Onda se začulo samo kratko krckanje kostiju, još jedan tup udar i – sve je utihnulo.

Majlo je jedva zaustavio konja i hladnim pogledom osmotrio nepomično telo: ubica je dobio ono što je zaslužio, pomislio je, mirno izbacio praznu čauru i stavio novu patronu.

Naravno, pucnji su uzbunili i ostale. Već skoro na dnu padine, Fejton je iznenada zategao vođice i poterao konja uzbrdo. I Serano je za trenutak zastao, a onda pošao u pravcu pucnja i dalje vukući Džoan za sobom.

Ona se osmehnula. Pucnji su za nju značili da Holidej i Majlo nisu poginuli u zasedi. To je bilo najvažnije. Sada je bila mirna i jahala sa radošću u duši. Po ko zna koji put je pokušala da se oslobodi, ali joj nije pošlo za rukom.

Onda se osmehnula; što je jače mogla podbola je konja i naglo ga poterala napred. Naravno, vlasnik saluna nije očekivao ovakav iznenadni udar, pa je kriknuo i izleteo iz sedla kao da je izbačen iz katapulta. Džoan nije želela da čeka već je kolenima podbola konja i poterala ga niz padinu.

Što se Serana tiče, on je nastavio da se kotrlja i tumba niz strminu, uzaludno se

trudeći da se nekako zaustavi... Fejton je čuo njegove krike i poterao konja na tu stranu; životinja je kratko njisnula je, jer ju je jak vetar sa mnoštvom peska „dohvatio" po licu. Pokušala je da se okrene i krene nazad, ali ju je Fejton nemilosrdno udarao i terao napred, očajnički posmatrajući predeo ispred sebe i tražeći neki znak prisustva svoga prijatelja.

Privučen krikom, Holidej je krenuo ka istom mestu; uskoro je ugledao siluetu nekog konjanika koji mu se brzo približavao; cev njegovog revolvera zato se munjevito podigla, a prst se spustio prema okidaču. U poslednjem trenutku pomerio je cev u stranu i metak je promašio preplašenu Džoan koja mu se uz krik bacila oko vrata.

Čuvši devojčin uzvik i pucanj iz revolvera, Fejton je zbunjeno okrenuo konja ne znajući na koju stranu da krene. Onda je u zakovitlanim oblacima peska tačno ispred sebe ugledao neku siluetu koja je za tren zastala, a onda ispalila prema njemu neprecizan hitac. Brzo se sagnuo i pažljivo ciljajući odgovorio hicem iz puške. Silueta se trgla i od udara olova lagano se okrenula oko sebe. Tek tada, kada joj se približio, Fejton je shvatio da je ubio Serana. Ljutito je opsovao i stisnuo usne. Polako je podigao glavu i kao bez daha skočio unazad.

U prvom trenutku nije mogao da dođe k sebi, ali kada su se konjanici približili, video je da ne sanja; bili su to Dok Holidej i Džoan Medouz.

Naravno, Dok je primetio njegov pokret. Levom rukom je gurnuo Džoan na zemlju, a desnom munjevito potegao revolver. Začuo se još jedan hitac i Fejton se kao polomljen presamitio preko konjskih sapi; čuo se tup udar, a onda je revolveraš pokušao da se pridigne, s nevericom zureći u Holideja. No, bio je suviše blizu smrti i potpuno nesposoban za dalju borbu. Samo se zaljuljao, zakolutao očima, a onda se bez reči izvrnuo na pesak.

Holidej je podigao Džoan sa zemlje i nežno je obuhvatio oko struka. U tom trenutku, sa druge strane je dojahao i Delsi Majlo.

– Ja sam sredio Mejsona – rekao je kratko.

– Onda je sve u redu – odvrati Dok i okrete se prema Kanjonu. – A što se tiče blaga, ono sada potpuno pripada pustinji. Kada se ova oluja završi, nestali karavan biće negde duboko pod peskom. Možda je tako i bolje – dodao je sa uzdahom i zagledao se čežnjivo u devojčine crne oči.

KRAJ

Edukativna interaktivna SLIKOVNICA
iz koje učiš, sa kojom se igraš, uz koju uživaš...

POTRAŽITE NA KLOŠCIMA!

MARKETPRINT

ISSN 0353-0000
00495
9 770353 000002